

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 3 października 2007 r.
(OR. en)

2005/0245 (COD)

PE-CONS 3613/07

EF 39
ECOFIN 164
CONSOM 48
CRIMORG 76
CODEC 373

AKTY PRAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE

DYREKTYWA 2007/.../WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia

**w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE
(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 zdanie pierwsze i trzecie i art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu²,

¹ Dz.U. C 109 z 9.5.2006, str. 10.

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dla ustanowienia rynku wewnętrznego zasadnicze znaczenie ma likwidacja wszystkich granic wewnętrznych we Wspólnocie w celu umożliwienia swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Z tego powodu sprawą kluczową jest prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku usług płatniczych. W chwili obecnej brak harmonizacji w tej dziedzinie utrudnia jednak funkcjonowanie takiego rynku.
- (2) Obecnie rynki usług płatniczych państw członkowskich działają w oderwaniu od siebie, ich organizacja ma wymiar krajowy, a na ramy prawne usług płatniczych składa się dwadzieścia siedem krajowych systemów prawnych.

- (3) W obszarze tym przyjęto już kilka aktów wspólnotowych, mianowicie dyrektywę 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych¹ oraz rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro², ale nie przyniosły one satysfakcjonującej poprawy sytuacji, podobnie jak zalecenie Komisji 87/598/EWG z dnia 8 grudnia 1987 r. w sprawie europejskiego kodeksu właściwego zachowania w zakresie elektronicznych instrumentów płatniczych (dotyczące relacji między instytucjami finansowymi, handlowcami i dostawcami usług a konsumentami)³, zalecenie Komisji 88/590/EWG z dnia 17 listopada 1988 r. dotyczące systemów płatności, w szczególności relacji między posiadaczem a wydawcą karty⁴, czy też zalecenie Komisji 97/489/WE z dnia 30 lipca 1997 r. dotyczące transakcji dokonywanych przy użyciu elektronicznych instrumentów płatniczych, a w szczególności związku między wydawcą a posiadaczem⁵. Środki te są nadal niewystarczające. Ponadto współistnienie wielu krajowych przepisów i niekompletne wspólnotowe ramy prawne powodują nieład i brak pewności prawnej.

¹ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 25.

² Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 13.

³ Dz.U. L 365 z 24.12.1987, str. 72.

⁴ Dz.U. L 317 z 24.11.1988, str. 55.

⁵ Dz.U. L 208 z 2.8.1997, str. 52.

- (4) W związku z tym sprawą o fundamentalnym znaczeniu jest ustanowienie na poziomie Wspólnoty nowoczesnych i spójnych ram prawnych dla usług płatniczych, bez względu na to czy usługi są zgodne z systemem wynikającym z inicjatywy sektora finansowego na rzecz jednolitego obszaru płatności w euro, który jest neutralny, tak aby zapewnić równe szanse wszystkim systemom płatności w celu zachowania wyboru dostępnego konsumentom, co powinno oznaczać znaczny krok naprzód pod względem kosztów ponoszonych przez konsumentów, bezpieczeństwa i wydajności w porównaniu z obecnymi systemami krajowymi.
- (5) Te ramy prawne powinny zapewniać koordynację przepisów krajowych dotyczących wymogów ostrożnościowych, dostęp nowych dostawców usług płatniczych do rynku, wymogi informacyjne, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych. W obrębie tych ram powinny zostać zachowane przepisy rozporządzenia (WE) nr 2560/2001, na mocy którego powstał jednolity rynek płatności w euro w odniesieniu do cen. Przepisy dyrektywy 97/5/WE i zalecenia wydane w zaleceniach 87/598/EWG, 88/590/EWG i 97/489/WE należy zintegrować w jednym akcie prawnym o mocy wiążącej.

- (6) Nie jest wskazane jednak, aby wspomniane ramy prawne były w pełni wyczerpujące. Zakres ich zastosowania powinien ograniczać się do dostawców usług płatniczych, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług płatniczych na rzecz użytkowników takich usług. Nie powinny one także mieć zastosowania do usług, w przypadku których transfer środków pieniężnych od płatnika do odbiorcy lub transfer takich środków dokonywany jest wyłącznie w banknotach i monetach, ani też gdy transfer dokonywany jest na podstawie czeku papierowego, weksła papierowego, weksła własnego lub innego instrumentu, voucherów w postaci papierowej lub kart wystawionych na dostawcę usług płatniczych bądź inną stronę w celu przekazania środków do dyspozycji odbiorcy. Ponadto należy dokonać rozróżnienia w przypadku środków oferowanych przez operatorów systemów telekomunikacyjnych, technologii informacyjnych lub operatorów sieci, aby ułatwić zakup towarów lub usług cyfrowych, takich jak dzwonki do telefonów komórkowych, muzyka lub prasa cyfrowa, poza tradycyjnymi usługami głosowymi, i ich dystrybucję do urządzeń cyfrowych. Zawartość tych towarów lub usług może być wyprodukowana przez stronę trzecią albo przez operatora, który może dodać do nich wartość nierozzerwalnie z nimi związaną w formie narzędzi dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania. W tym ostatnim przypadku, jeżeli towary lub usługi są dystrybuowane przez jednego z tych operatorów, lub z przyczyn technicznych, przez osobę trzecią, i można z nich korzystać jedynie za pośrednictwem urządzeń cyfrowych, takich jak telefony komórkowe lub komputery, wówczas te ramy prawne nie powinny mieć zastosowania, gdyż działalność operatora wykracza poza zwykłą transakcję płatniczą. Te ramy prawne powinny mieć jednak zastosowanie w przypadkach, gdy operator działa wyłącznie jako pośrednik, który zapewnia jedynie dokonanie płatności na rzecz dostawcy będącego osobą trzecią.

- (7) Usługa przekazu pieniężnego jest prostą usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez płatnika dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę, na przykład poprzez sieć komunikacyjną, odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy. W niektórych państwach członkowskich supermarket, akceptanci i inni dostawcy detaliczni świadczą na rzecz ogółu klientów podobną usługę umożliwiającą płacenie rachunków za media i innych stałych opłat związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Te usługi w zakresie płacenia rachunków powinny być traktowane jako przekaz pieniężny zgodnie z definicją zawartą w niniejszej dyrektywie, chyba że właściwe organy uznają, że działalność ta objęta jest innym rodzajem usług płatniczych wymienionym w załączniku.
- (8) Istnieje konieczność określenia kategorii dostawców usług płatniczych, którzy mogą być uprawnieni do świadczenia usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty, mianowicie instytucji kredytowych, które przyjmują od użytkowników depozyty, które mogą być wykorzystane w celu finansowania transakcji płatniczych i które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe¹, instytucji pieniądza elektronicznego wydających pieniądz elektroniczny, który może być wykorzystany w celu finansowania transakcji płatniczych, które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością², a także instytucji świadczących żyro pocztowe, które mają tego rodzaju uprawnienia zgodnie z prawem krajowym.

¹ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2007/18/WE (Dz.U. L 87 z 28.3.2007, str. 9).

² Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 39.

- (9) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dokonywania transakcji płatniczych, w których środkiem płatniczym jest pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak regulować wydawania pieniądza elektronicznego ani nie powinna zmieniać przepisów dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami pieniądza elektronicznego określonych w dyrektywie 2000/46/WE. Tym samym instytucje płatnicze nie powinny być uprawnione do wydawania pieniądza elektronicznego.
- (10) W celu usunięcia barier prawnych dla wejścia na rynek istnieje jednak konieczność ustanowienia jednolitej licencji dla wszystkich dostawców usług płatniczych, którzy nie przyjmują depozytów ani nie wydają pieniądza elektronicznego. Dlatego wskazane jest wprowadzenie nowej kategorii dostawców usług płatniczych, „instytucji płatniczych”, poprzez ustanowienie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty, z zastrzeżeniem spełnienia wielu rygorystycznych i szczegółowych warunków, dla osób prawnych nieobjętych dotychczasowymi kategoriami. W ten sposób omawiane usługi podlegałyby na terytorium całej Wspólnoty takim samym warunkom.

- (11) Warunki przyznawania i zachowania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej powinny obejmować wymogi ostrożnościowe proporcjonalne do ryzyka operacyjnego i finansowego, na jakie narażone są takie instytucje w związku ze swoją działalnością. W związku z tym konieczne są solidne zasady dotyczące kapitału założycielskiego w połączeniu z kapitałem bieżącym, które we właściwym czasie można by rozwinąć i udoskonalić zależnie od potrzeb rynku. Ze względu na dużą różnorodność w dziedzinie usług płatniczych, niniejsza dyrektywa powinna pozwolić na stosowanie różnych metod w połączeniu z pewnym zakresem uznania w odniesieniu do nadzoru, aby zapewnić, że ten sam rodzaj ryzyka będzie traktowany tak samo w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych. Wymogi dla instytucji płatniczych powinny uwzględniać fakt, że instytucje płatnicze angażują się w bardziej specjalistyczne i ograniczone rodzaje działalności, a zatem powodują mniejsze zagrożenia, które są łatwiejsze do monitorowania i kontrolowania niż te pojawiające się w szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych. Instytucjom płatniczym należy w szczególności zakazać przyjmowania depozytów od użytkowników, zezwalając na korzystanie ze środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników jedynie w związku ze świadczeniem usług płatniczych. Należy ustanowić przepis, zgodnie z którym środki pieniężne klientów oraz środki pieniężne instytucji płatniczej przeznaczone na inne rodzaje jej działalności byłyby przechowywane oddzielnie. Instytucje płatnicze powinny także podlegać skutecznym wymogom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

- (12) Instytucje płatnicze powinny sporządzać roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą Rady 78/660/EWG z dnia 25 czerwca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek¹ i, w stosownych przypadkach, z dyrektywą Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych² oraz dyrektywą Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych³. Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe powinny być poddawane badaniu, chyba że instytucja płatnicza jest zwolniona z tego obowiązku na mocy dyrektywy 78/660/WE i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG.
- (13) Niniejsza dyrektywa powinna regulować udzielanie kredytów przez instytucje płatnicze, tj. udzielanie linii kredytowych i wydawanie kart kredytowych, jedynie w przypadkach, gdy są one ściśle związane z usługami płatniczymi. Jedynie jeżeli kredyt udzielany jest w celu ułatwienia usług płatniczych i kredyt taki ma charakter krótkoterminowy oraz jest udzielany na okres nieprzekraczający dwanaście miesięcy, w tym na zasadzie odnawialnej, można zezwolić instytucjom płatniczym na udzielenie takiego kredytu w odniesieniu do ich działalności transgranicznej, pod warunkiem że jest on pokrywany głównie przy pomocy funduszy własnych instytucji płatniczej, jak również innych środków z rynków kapitałowych, ale nie przy pomocy środków przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych. Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego⁴ lub innego właściwego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą.

¹ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, str. 1).

² Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/99/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 137).

³ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/46/WE.

⁴ Dz.U. L 42 z 12.2.1987, str. 48. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 101 z 1.4.1998, str. 17).

- (14) Państwa członkowskie powinny mieć obowiązek wyznaczenia organów odpowiedzialnych za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym, przeprowadzanie kontroli oraz podejmowanie decyzji o cofnięciu tych zezwoleń. Aby zapewnić równe traktowanie, państwa członkowskie nie powinny nakładać na instytucje płatnicze żadnych innych wymogów niż te określone w niniejszej dyrektywie. W przypadku wszystkich decyzji podejmowanych przez właściwe organy powinna istnieć jednak możliwość zaskarżenia ich przed sądem. Ponadto zadania właściwych organów powinny pozostawać bez uszczerbku dla nadzoru nad systemami płatności, który zgodnie z art. 105 ust. 2 tiret czwarte Traktatu jest zadaniem wykonywanym przez Europejski System Banków Centralnych.
- (15) W związku z tym, że pożądanym jest sporządzenie rejestru zawierającego tożsamość i dane adresowe wszystkich dostawców usługi przekazu pieniężnego oraz przyznanie każdemu z nich pewnej formy akceptacji, niezależnie od tego, czy są w stanie spełnić wszystkie warunki uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej, tak aby żaden z nich nie był zmuszony przejść do „szarej strefy” oraz aby objąć wszystkich dostawców tej usługi zakresem pewnych minimalnych wymogów prawnych i regulacyjnych, właściwe i zgodne z założeniami VI specjalnego zalecenia Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy jest stworzenie mechanizmu pozwalającego na traktowanie jako instytucje płatnicze także tych dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich stosownych warunków. Do tych celów państwa członkowskie powinny wpisywać takich dostawców do rejestru instytucji płatniczych bez stosowania wszystkich lub części warunków uzyskania zezwolenia. Ta możliwość zastosowania wyłączenia musi jednak podlegać rygorystycznym wymogom odnoszącym się do liczby transakcji płatniczych. Instytucje płatnicze wobec których zastosowano wyłączenie nie powinny dysponować prawem przedsiębiorczości ani swobodą świadczenia usług, ani nie powinny pośrednio wykonywać tych praw, będąc członkami systemu płatności.

- (16) Konieczne jest umożliwienie każdemu dostawcy usług płatniczych dostępu do usług związanych z infrastrukturą techniczną systemów płatności. Taki dostęp powinien jednak podlegać odpowiednim wymogom służącym zapewnieniu integralności i stabilności tych systemów. Każdy dostawca usług płatniczych ubiegający się o uczestniczenie w systemie płatności powinien przedstawić uczestnikom systemu płatności dowody na to, że jego rozwiązania wewnętrzne chronią go w wystarczającym stopniu przed wszelkimi rodzajami ryzyka. Te systemy płatności obejmują zazwyczaj, np. czterostronne systemy płatności kartą, jak również duże systemy obsługujące polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W celu zapewnienia równego traktowania na terytorium całej Wspólnoty różnych kategorii dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie zgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniu, konieczne jest doprecyzowanie zasad dotyczących dostępu do świadczenia usług płatniczych i udziału w systemach płatności. Należy wprowadzić przepis o niedyskryminującym traktowaniu instytucji płatniczych i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie, tak by każdy dostawca usług płatniczych konkurujący na rynku wewnętrznym mógł korzystać z usług związanych z infrastrukturą techniczną tych systemów płatności na tych samych warunkach. Właściwe jest zapewnienie różnego traktowania dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie oraz dostawców usług płatniczych korzystających z wyłączenia na mocy niniejszej dyrektywy, jak również korzystających z odstępstwa na mocy art. 8 dyrektywy 2000/46/WE, ze względu na różnice w ich ramach prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego. W każdym razie różnice w warunkach cenowych powinny być dozwolone jedynie wtedy, gdy jest to uzasadnione różnicami w kosztach poniesionych przez dostawców usług płatniczych. Nie powinno to naruszać praw państw członkowskich do ograniczenia dostępu do systemów istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych¹ ani kompetencji Europejskiego Banku Centralnego i Europejskiego Systemu Banków Centralnych ustanowionych w art. 105 ust. 2 Traktatu oraz art. 3.1 i art. 22 statutu ESBC dotyczących dostępu do systemów płatności.

¹ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 45.

- (17) Przepisy dotyczące dostępu do systemów płatności nie powinny mieć zastosowania do systemów tworzonych i obsługiwanych przez jednego dostawcę usług płatniczych. Te systemy płatności mogą bezpośrednio konkurować z systemami płatności lub, co zazwyczaj ma miejsce, działać w niszy rynkowej niewypełnionej odpowiednio przez systemy płatności. Obejmują one zwykle systemy trójstronne, takie jak trójstronne systemy płatności kartą, usługi płatnicze oferowane przez dostawców usług telekomunikacyjnych lub usługi przekazu pieniężnego, w których operator systemu jest dostawcą usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy, jak również wewnętrzne systemy grup bankowych. Aby pobudzić konkurencję, którą takie systemy płatności mogą stworzyć wobec tradycyjnych, powszechnie stosowanych systemów płatności, przyznanie stronom trzecim dostępu do tych systemów płatności byłoby co do zasady niewłaściwe. Niemniej jednak, takie systemy zawsze powinny podlegać wspólnotowym i krajowym przepisom w dziedzinie konkurencji, które mogą wymagać przyznania dostępu do tych systemów w celu utrzymania skutecznej konkurencji na rynkach płatniczych.
- (18) Należy ustanowić zasady, które zapewnią przejrzystość warunków świadczenia usług płatniczych i związanych z nimi wymogów informacyjnych.
- (19) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do transakcji płatniczych dokonywanych gotówką, gdyż istnieje już jednolity rynek płatności gotówką ani do transakcji płatniczych z użyciem czeków papierowych, ponieważ takie transakcje ze swojej natury nie mogą być przetwarzane tak wydajnie, jak inne środki płatności. Dobre praktyki w tej dziedzinie powinny być jednak oparte na zasadach określonych w niniejszej dyrektywie.

- (20) Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w takiej samej sytuacji, nie potrzebują takiego samego poziomu ochrony. Podczas gdy ważne jest zagwarantowanie praw konsumenta przepisami, od których nie można odstąpić w umowie, rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom podejmowania innych uzgodnień. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym mikroprzedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącym definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw¹, powinny być traktowane w ten sam sposób co konsumenci. W każdym razie pewne podstawowe przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zawsze zastosowanie, bez względu na status użytkownika.
- (21) Niniejsza dyrektywa powinna określać obowiązki spoczywające na dostawcach usług płatniczych w zakresie informowania użytkowników takich usług, którzy powinni uzyskiwać taki sam, wysoki poziom zrozumiałych informacji o usługach płatniczych, aby mieć możliwość świadomego wyboru i porównywania ofert na terytorium UE. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zharmonizowane wymogi mające zapewnić podawanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i wystarczających informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu wspierania prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku usług płatniczych państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania tylko tych przepisów dotyczących informowania, które zostały ustanowione niniejszą dyrektywą.

¹ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, str. 36.

- (22) Konsumenci powinni być chronieni przed nieuczciwymi i wprowadzającymi w błąd praktykami zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym¹, jak również z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywą o handlu elektronicznym)² oraz dyrektywą 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość³. Dodatkowe przepisy zawarte w tych dyrektywach nadal mają zastosowanie. Należy jednak szczególnie wyjaśnić związek niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2002/65/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących informacji przekazywanych przed zawarciem umowy.
- (23) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowy sposób. Wymogi dotyczące informacji w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż dla umowy ramowej przewidującej większą liczbę transakcji płatniczych.

¹ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22.

² Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

³ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/29/WE (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22).

- (24) W praktyce umowy ramowe i objęte nimi transakcje płatnicze są znacznie bardziej powszechne i istotne pod względem gospodarczym niż pojedyncze transakcje płatnicze. W przypadku istnienia rachunku płatniczego lub konkretnego instrumentu płatniczego wymagana jest umowa ramowa. Wymogi dotyczące wstępnych informacji o umowach ramowych powinny być zatem dosyć wszechstronne, a informacje powinny być zawsze dostarczane na papierze lub innych trwałych nośnikach informacji, takich jak wydruki z drukarek wyciągów, dyskietki, płyty CD-ROM, DVD i twarde dyski komputerów osobistych, które umożliwiają przechowywanie poczty elektronicznej, oraz strony internetowe, o ile strony takie umożliwiają dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Jednak dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych powinni mieć możliwość uzgodnienia w umowie ramowej sposobu podawania dalszych informacji o dokonanych transakcjach płatniczych, na przykład uzgadniając, że w ramach bankowości internetowej wszystkie informacje o rachunku płatniczym są udostępniane *on-line*.
- (25) W przypadku pojedynczych transakcji płatniczych tylko najważniejsze informacje powinny być zawsze podawane z własnej inicjatywy dostawcy usług płatniczych. Ponieważ płatnik jest zwykle obecny przy wydawaniu zlecenia płatniczego, nie jest konieczny wymóg przedstawiania w każdym przypadku informacji na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Dostawca usług płatniczych może podawać informacje ustnie przy okienku lub udostępniać je w inny łatwy sposób, na przykład poprzez umieszczenie warunków na tablicy ogłoszeń w miejscu świadczenia usług. Należy również podać informacje o tym, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje (np. adres strony internetowej). Na życzenie konsumenta należy jednak podawać najważniejsze informacje na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.

- (26) Niniejsza dyrektywa powinna zawierać prawo konsumenta do otrzymywania stosownych informacji bezpłatnie dopóki nie jest on związany umową o usługę płatniczą. W każdej chwili podczas trwania stosunku umownego konsument powinien mieć możliwość zażądania bezpłatnego otrzymania wstępnych informacji, jak również umowy ramowej w wersji papierowej, tak aby umożliwić mu porównanie usług oferowanych przez dostawców usług płatniczych i warunków ich świadczenia, i w przypadku wszelkich sporów sprawdzenie swoich praw i obowiązków umownych. Przepisy te powinny być zgodne z dyrektywą 2002/65/WE. Jednoznaczne przepisy dotyczące bezpłatnych informacji zawarte w niniejszej dyrektywie nie powinny umożliwiać nakładania opłat za dostarczanie informacji konsumentom na mocy innych obowiązujących dyrektyw.
- (27) Sposób, w jaki dostawca usług płatniczych ma przekazywać wymagane informacje użytkownikowi usług płatniczych, powinien uwzględniać potrzeby tego ostatniego, jak również praktyczne aspekty techniczne i efektywność pod względem kosztów, w zależności od sytuacji wynikającej z uzgodnień w odpowiedniej umowie o usługę płatniczą. Niniejsza dyrektywa powinna wprowadzić zatem rozróżnienie między dwoma możliwymi sposobami przekazywania informacji przez dostawcę usług płatniczych: dostawca usług płatniczych powinien dostarczyć, tj. aktywnie przekazać tę informację w odpowiednim czasie, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, bez konieczności dalszych działań ze strony użytkownika usług płatniczych, albo informacja ta powinna zostać udostępniona użytkownikowi usług płatniczych, z uwzględnieniem wszelkich ewentualnych jego żądań dotyczących dalszych informacji. W tym przypadku użytkownik usług płatniczych powinien sam podjąć inicjatywę w celu dotarcia do informacji, np. zażądać ich wyraźnie od dostawcy usług płatniczych, zalogować się do konta pocztowego rachunku bankowego lub włożyć kartę bankową do drukarki w celu otrzymania wyciągu z rachunku. Do tych celów dostawca usług płatniczych powinien zagwarantować, że dostęp do informacji jest możliwy i że informacje są dostępne dla użytkownika usług płatniczych.

- (28) Ponadto konsument powinien otrzymywać podstawowe informacje o przeprowadzonych transakcjach płatniczych bez dodatkowych opłat. W przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać oddzielnych opłat ze te informacje. Na podobnej zasadzie, kolejne comiesięczne informacje o transakcjach płatniczych na podstawie umowy ramowej powinny być podawane bezpłatnie. Uwzględniając jednak znaczenie przejrzystości w ustalaniu cen oraz różnorodne potrzeby klientów, strony powinny mieć możliwość uzgodnienia opłat, jeżeli informacje mają być podawane z większą częstotliwością lub jeżeli przekazywane są informacje dodatkowe. Aby uwzględnić różne praktyki krajowe, państwa członkowskie powinny ustanowić zasady, zgodnie z którymi miesięczne wyciągi z rachunków płatniczych na papierze mają być zawsze przekazywane bezpłatnie.
- (29) Mając na celu zwiększenie mobilności klientów, należy stworzyć konsumentom możliwość wypowiedzenia umowy ramowej bez konsekwencji finansowych po upływie jednego roku. Możliwy do uzgodnienia okres wypowiedzenia dla konsumentów powinien wynosić nie więcej niż miesiąc, a dla dostawców usług płatniczych – nie mniej niż dwa miesiące. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek wypowiedzenia umowy o usługę płatniczą w wyjątkowych okolicznościach na mocy innych właściwych regulacji wspólnotowych lub krajowych, takich jak przepisy dotyczące prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, wszelkie działania służące zamrożeniu środków finansowych lub wszelkie inne środki szczegółowe związane z zapobieganiem przestępstwom i prowadzeniem dochodzeń w ich sprawie.

- (30) Instrumenty przeznaczone do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty powinny stanowić tanie i łatwe w użyciu rozwiązanie w przypadku niedrogich towarów i usług oraz nie powinny być obciążone nadmiernymi wymogami. Stosowne wymogi dotyczące informacji i zasady ich wykonywania powinny być zatem ograniczone do podstawowych informacji, z uwzględnieniem również możliwości technicznych, których można w uzasadniony sposób oczekiwać od instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty. Pomimo uproszczonego systemu użytkownicy usług płatniczych powinni korzystać z adekwatnego poziomu ochrony z uwzględnieniem ograniczonego ryzyka związanego z tymi instrumentami płatniczymi, szczególnie w odniesieniu do instrumentów płatniczych przedpłaconych.
- (31) Aby zmniejszyć ryzyko i konsekwencje nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, użytkownik usług płatniczych powinien jak najszybciej poinformować dostawcę usług płatniczych o wszelkich reklamacjach dotyczących rzekomo nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, pod warunkiem że dostawca usług płatniczych spełnił swoje obowiązki dotyczące informowania zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dokona zgłoszenia w terminie, powinien mieć możliwość dochodzenia tych roszczeń zgodnie z okresami przedawnienia określonymi w prawie krajowym. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na inne roszczenia między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych.

- (32) Aby zachęcić użytkownika usług płatniczych do zgłaszania swojemu dostawcy bez zbędnej zwłoki każdej kradzieży lub utraty instrumentu płatniczego, a tym samym, aby zmniejszyć ryzyko nieautoryzowanych transakcji płatniczych, użytkownik powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie do wysokości określonej kwoty, chyba że użytkownik ten działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się rażącego zaniedbania w tym zakresie. Ponadto z chwilą zgłoszenia przez użytkownika usług płatniczych prawdopodobieństwa nieuprawnionego użycia jego instrumentu płatniczego, nie powinno żądać się od niego pokrycia żadnych dalszych szkód wynikających z nieuprawnionego użycia tego instrumentu. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na odpowiedzialność dostawców usług płatniczych za bezpieczeństwo techniczne ich produktów.
- (33) Aby ocenić ewentualne zaniedbanie ze strony użytkownika usług płatniczych, należy uwzględnić wszystkie okoliczności. Oczywistość i stopień domniemanego zaniedbania powinien ocenić sąd zgodnie z prawem krajowym. Warunki umowne dotyczące wydania i korzystania z instrumentu płatniczego, których skutkiem byłoby zwiększenia ciężaru dowodu spoczywającego na konsumentie lub zmniejszenie ciężaru dowodu spoczywającego na wydawcy powinny być uznane za nieważne.
- (34) Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość ustalenia zasad mniej rygorystycznych niż zasady określone powyżej w celu utrzymania istniejącego poziomu ochrony konsumentów i propagowania zaufania do bezpiecznego korzystania z elektronicznych instrumentów płatniczych. Fakt, że różne instrumenty płatnicze wiążą się z różnymi rodzajami ryzyka powinien być odpowiednio uwzględniany, co powinno pomóc w propagowaniu wydawania bezpieczniejszych instrumentów. Powinno zezwolić się państwom członkowskim na ograniczenie lub zupełne wyłączenie odpowiedzialności płatnika, z wyjątkiem sytuacji, w których płatnik działał w nieuczciwych zamiarach.

- (35) Należy uregulować kwestię ponoszenia strat w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych. Odmienne przepisy mogą mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych niebędących konsumentami, ponieważ takim użytkownikom jest zwykle łatwiej dokonać oceny ryzyka oszustwa i przedsięwziąć środki zapobiegawcze.
- (36) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dotyczące zwrotu w celu ochrony konsumenta w przypadkach, gdy kwota wykonanej transakcji płatniczej przekracza kwotę, której można było w uzasadniony sposób oczekiwać. Dostawcy usług płatniczych powinni mieć możliwość zapewnienia swoim klientom jeszcze bardziej korzystnych warunków, dokonując, na przykład, zwrotów w przypadku wszelkich spornych transakcji płatniczych. Jeśli użytkownik żąda zwrotu w związku z transakcją płatniczą, prawo do zwrotu nie powinno zwalniać płatnika z obowiązku wynikającego ze stosunku leżącego u podstaw tej transakcji, np. zapłacenia za zamówione, wykorzystane lub prawidłowo ujęte w rachunku towary lub usługi, ani też naruszać prawa użytkownika do odwołania zlecenia płatniczego.

- (37) Na potrzeby planowania finansowego i w celu terminowego wypełniania zobowiązań płatniczych, konsumenci i przedsiębiorstwa muszą mieć pewność co do czasu potrzebnego na wykonanie zlecenia płatniczego. W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna określać moment, w którym prawa i obowiązki nabierają mocy, mianowicie moment, w którym dostawca usług płatniczych otrzymuje zlecenie płatnicze, także wtedy, gdy miał okazję otrzymać je środkiem komunikacji uzgodnionym w umowie o usługę płatniczą, niezależnie od wszelkiego wcześniejszego zaangażowania w proces prowadzący do sporządzenia i przekazania zlecenia płatniczego, np. kontrole bezpieczeństwa i dostępności środków, informacje o korzystaniu z indywidualnego numeru identyfikacyjnego lub wydanie przyrzeczenia zapłaty. Ponadto otrzymanie zlecenia płatniczego powinno nastąpić w momencie otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika zlecenia płatniczego, którym ma być obciążony rachunek płatnika. Dzień lub moment, w którym odbiorca przekazuje swojemu dostawcy usług zlecenia płatnicze dotyczące pobrania, np. płatności kartą lub poleceń zapłaty lub w którym odbiorca otrzymuje prefinansowanie stosownych kwot od swojego dostawcy usług płatniczych (w formie kredytu na nieprzewidziane wydatki na jego rachunku) nie powinien mieć w tym względzie znaczenia. Użytkownicy powinni móc polegać na właściwym wykonaniu pełnego i ważnego zlecenia płatniczego, jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma umownych ani ustawowych podstaw do odmowy jego wykonania. Jeżeli dostawca usług płatniczych odmówi wykonania zlecenia płatniczego, decyzję odmowną i jej uzasadnienie należy jak najszybciej przekazać użytkownikowi usług płatniczych z zastrzeżeniem wymogów prawa wspólnotowego i krajowego.

- (38) Nowoczesne, w pełni zautomatyzowane systemy płatności przetwarzają transakcje płatnicze bardzo szybko, w związku z czym od określonego momentu odwołanie zleceń płatniczych nie jest możliwe bez poniesienia wysokich kosztów ręcznego wprowadzenia zmian; dlatego też konieczne jest ustalenie wyraźnego, nieprzekraczalnego terminu odwołania płatności. Jednakże w zależności od rodzaju usługi płatniczej i zlecenia płatniczego moment ten może być inny, zgodnie z tym co uzgodnią między sobą strony. Odwołanie ma w tym kontekście zastosowanie jedynie do stosunku między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, a zatem nie narusza nieodwołalności i ostateczności transakcji płatniczych w systemach płatności.
- (39) Taka nieodwołalność nie powinna mieć wpływu na prawo lub obowiązek dostawcy usług płatniczych na mocy prawa niektórych państw członkowskich, wynikające z umowy ramowej płatnika lub z krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych lub wytycznych, dotyczące zwrotu płatnikowi kwoty wykonanej transakcji płatniczej w przypadku sporu pomiędzy płatnikiem a odbiorcą. Zwrot taki powinien być uważany za nowe zlecenie płatnicze. Z wyjątkiem tych przypadków, spory prawne powstałe w ramach stosunku leżącego u podstaw zlecenia płatniczego powinny być rozstrzygane wyłącznie między płatnikiem a odbiorcą.

- (40) Podstawowym warunkiem w pełni zintegrowanego, zautomatyzowanego systemu przetwarzania płatności oraz pewności prawnej w odniesieniu do wywiązania się przez użytkowników usług płatniczych z wszelkich podstawowych zobowiązań powinno być uznanie rachunku odbiorcy z pełną kwotą dokonanego przez płatnika transferu. Tym samym żaden z pośredników uczestniczących w dokonywaniu transakcji płatniczych nie powinien mieć możliwości dokonywania potrąceń z transferowanej kwoty. Odbiorca powinien mieć jednak możliwość zawarcia ze swoim dostawcą usług płatniczych umowy, na mocy której ten ostatni będzie mógł potrącać własne opłaty. Niemniej jednak, aby umożliwić odbiorcy sprawdzenie, czy należna kwota została prawidłowo zapłacona, dalsze informacje dotyczące transakcji płatniczej powinny podawać nie tylko pełną kwotę transferowanych środków pieniężnych, ale także kwotę wszelkich opłat.
- (41) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między płatnikiem a odbiorcą płatności jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on zautomatyzowane przetwarzanie płatności. W związku z tym należy zapewnić, aby w zwykłych okolicznościach stosowni dostawcy usług płatniczych pobierali opłaty bezpośrednio od płatnika i odbiorcy. Powinno to jednak mieć zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy transakcja płatnicza nie wymaga wymiany walut. Kwota wszelkich pobieranych opłat może wynosić także zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie odbiorcy (akceptanta), wskutek czego na płatnika nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty związane z korzystaniem z systemów płatności mogą mieć postać abonamentu. Przepisy dotyczące transferowanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub wszelkimi pośrednikami.

- (42) W celu propagowania przejrzystości i konkurencji dostawca usług płatniczych nie powinien uniemożliwiać odbiorcy żądania od płatnika opłaty za użycie konkretnego instrumentu płatniczego. O ile odbiorca powinien mieć prawo nakładania opłat za korzystanie z określonego instrumentu płatniczego, państwa członkowskie mogą zdecydować o zakazaniu wszelkich takich praktyk lub ich ograniczeniu jeżeli, ich zdaniem, ma to uzasadnienie ze względu na nadużycia w ustalaniu cen lub ustalaniu cen, które mogą mieć negatywny wpływ na wykorzystanie określonego instrumentu płatniczego, biorąc pod uwagę potrzebę pobudzania konkurencji i korzystania z wydajnych instrumentów płatniczych.
- (43) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty wszystkie zlecenia płatności inicjowane przez płatnika i denominowane w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza obszaru euro, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, włączając w to polecenia zapłaty i płatności kartami, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a płatnikiem nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania. Powyższe okresy można przedłużyć o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożone jest na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. W przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty dostawca usług płatniczych odbiorcy powinien przekazać dyspozycję pobrania środków w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w ustalonym terminie. Zważywszy na fakt, że krajowe infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, aby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.

- (44) Przepisy dotyczące wykonania pełnej kwoty płatności oraz terminu wykonania powinny stanowić dobrą praktykę, w przypadku gdy jeden z dostawców usług nie znajduje się we Wspólnocie.
- (45) Aby użytkownicy usług płatniczych mogli dokonać wyboru, muszą oni posiadać informacje na temat rzeczywistych kosztów i opłat związanych z usługami płatniczymi. Tym samym niedozwolone powinno być stosowanie nieprzejrzystych metod ustalania cen, ponieważ ogólnie uznanym faktem jest, że metody te sprawiają, że ustalenie rzeczywistej ceny usługi płatniczej jest niezmiernie trudne dla użytkownika. Zabroniona powinna być szczególnie praktyka polegająca na przyjmowaniu niekorzystnej dla użytkownika daty waluty.

- (46) Warunkiem sprawnego i skutecznego funkcjonowania systemu płatności jest zaufanie użytkownika do dostawcy usług płatniczych, który wykonuje transakcje płatnicze w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca jest zwykle w stanie dokonać oceny rodzajów ryzyka związanego z transakcją płatniczą. To dostawca świadczy usługi płatnicze w ramach systemu płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji płatniczej. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za wykonanie transakcji płatniczej, którą przyjął on od użytkownika, z wyjątkiem przypadków działania i zaniechania ze strony dostawcy usług płatniczych odbiorcy, za którego wybór odpowiada jedynie odbiorca. Aby jednak nie pozostawiać płatnika bez ochrony w mało prawdopodobnych okolicznościach, kiedy nie ma całkowitej pewności (*non liquet*), czy kwota płatności została należycie otrzymana przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy, stosowny ciężar dowodu powinien spoczywać na dostawcy usług płatniczych płatnika. Co do zasady, można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca, zwykle organ „neutralny”, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa, przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je przedstawić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba. W każdym przypadku, gdy rachunek płatniczy otrzymującego dostawcy usług płatniczych został uznany kwotą płatności, odbiorca powinien mieć niezwłocznie prawo do zgłoszenia roszczenia wobec swojego dostawcy usług płatniczych w związku z uznaniem jego rachunku.

- (47) Dostawca usług płatniczych płatnika powinien przyjąć odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie płatności, w tym w szczególności za pełną kwotę transakcji płatniczej i czas wykonania, oraz pełną odpowiedzialność za wszelkie uchybienia innych stron uczestniczących w kolejnych etapach łańcucha płatności aż do rachunku odbiorcy. W wyniku tej odpowiedzialności, w przypadku gdy rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy nie zostanie uznany pełną kwotą, dostawca usług płatniczych płatnika powinien skorygować transakcję płatniczą lub bez zbędnej zwłoki zwrócić płatnikowi odnośną kwotę tej transakcji, bez uszczerbku dla wszelkich innych ewentualnych roszczeń, z którymi można wystąpić zgodnie z prawem krajowym. Niniejsza dyrektywa powinna dotyczyć jedynie zobowiązań umownych między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych. Prawidłowe funkcjonowanie poleceń przelewu i innych usług płatniczych wymaga jednak od dostawców usług płatniczych i ich pośredników, takich jak podmioty zajmujące się przetwarzaniem płatności, posiadania umów, w ramach których uzgodnione są ich wzajemne prawa i obowiązki. Kwestie związane z odpowiedzialnością stanowią zasadniczą część tych ujednoliconych umów. Aby dostawcy usług płatniczych i pośrednicy biorący udział w transakcji płatniczej mogli na sobie wzajemnie polegać, niezbędna jest pewność prawna, że dostawca usług płatniczych nieponoszący odpowiedzialności otrzyma rekompensatę za poniesione straty lub kwoty zapłacone na mocy przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących odpowiedzialności. Dalsze prawa odwołań i szczegóły ich treści oraz sposób dochodzenia roszczeń od dostawcy usług płatniczych lub pośrednika w związku z wadliwie wykonaną transakcją płatniczą powinny być określone w ustaleniach umownych.

- (48) Dostawca usług płatniczych powinien mieć możliwość jednoznacznego określenia informacji wymaganych do prawidłowego wykonania zlecenia płatniczego. Z drugiej jednak strony państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wymogu szczególnych identyfikatorów dla transakcji płatniczych, aby uniknąć rozdrobnienia i powstania zagrożenia dla procesu tworzenia zintegrowanych systemów płatności we Wspólnocie. Nie powinno to jednak uniemożliwić państwom członkowskim wprowadzenia wymogu, zgodnie z którym, dostawca usług płatniczych płatnika powinien działać z należytą starannością i sprawdzić, o ile jest to możliwe z technicznego punktu widzenia i nie wymaga wprowadzania zmian ręcznie, spójność unikatowego identyfikatora, a jeżeli stwierdzi się brak spójności unikatowego identyfikatora - odmówić wykonania zlecenia płatniczego i powiadomić o tym płatnika. Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych powinna ograniczać się do prawidłowego wykonania transakcji płatniczej zgodnie ze zleceniem płatniczym złożonym przez użytkownika takiej usługi.
- (49) Dla ułatwienia skutecznego zapobiegania nadużyciom i w celu zwalczania oszustw płatniczych na terytorium całej Wspólnoty należy przewidzieć skuteczną wymianę danych między dostawcami usług płatniczych, którym należy zezwolić na gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych osobowych osób zamieszanych w oszustwa płatnicze. Wszystkie wspomniane działania powinny być wykonywane zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹.

¹ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- (50) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Należy zatem ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią składanie skarg na dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających tych przepisów, a także zapewnią, by w stosownych przypadkach nakładane były skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje.
- (51) Bez uszczerbku dla prawa klientów do wniesienia skargi do sądu państwa członkowskie powinny zapewnić łatwo dostępny i racjonalny pod względem kosztów pozasądowy sposób rozstrzygania sporów między dostawcami usług płatniczych a konsumentami wynikających z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Art. 5 ust. 2 konwencji rzymskiej w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych¹ zapewnia, aby żadne warunki umowne dotyczące prawa właściwego nie mogły prowadzić do pozbawienia konsumentów ochrony przysługującej im na podstawie przepisów bezwzględnie obowiązujących w państwie, w którym mają oni miejsce zwykłego pobytu.
- (52) Państwa członkowskie powinny określić, czy właściwe organy wyznaczone w celu udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym mogą być również właściwymi organami w odniesieniu do pozasądowej procedury wnoszenia skargi i pozasądowej procedury odszkodowawczej.
- (53) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać przepisów prawa krajowego dotyczących konsekwencji z tytułu odpowiedzialności za niedokładności w sporządzaniu lub przekazywaniu wyciągów.

¹ Dz.U. C 27 z 26.1.1998, str. 34.

- (54) W związku z koniecznością dokonania przeglądu skuteczności funkcjonowania niniejszej dyrektywy oraz monitorowania postępów w tworzeniu jednolitego rynku płatności, Komisja powinna mieć obowiązek sporządzenia sprawozdania trzy lata po upływie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy. Mając na względzie integrację usług finansowych w skali światowej oraz zharmonizowaną ochronę konsumentów i wykraczając poza skuteczne funkcjonowanie niniejszej dyrektywy, podczas jej przeglądu należy skupić się na możliwej potrzebie rozszerzenia zakresu jej zastosowanie na waluty państw niebędących członkami UE oraz na transakcje płatnicze, w których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty.
- (55) W związku z tym, że przepisy niniejszej dyrektywy zastępują przepisy dyrektywy 97/5/WE, dyrektywa ta powinna zostać uchylona.
- (56) Niezbędne jest ustanowienie bardziej szczegółowych przepisów odnoszących się do użycia kart płatniczych w nieuczciwych zamiarach, którą to dziedzinę reguluje obecnie dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość¹ oraz dyrektywa 2002/65/WE. Wyżej wymienione dyrektywy powinny zatem zostać odpowiednio zmienione.
- (57) Ponieważ zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE instytucje finansowe nie podlegają zasadom mającym zastosowanie do instytucji kredytowych, należy podporządkować je tym samym wymogom, jakie obowiązują w stosunku do instytucji płatniczych, tak aby mogły one świadczyć usługi płatnicze na terytorium całej Wspólnoty. Dyrektywa 2006/48/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.

¹ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, str. 19. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/29/WE.

- (58) Ponieważ usługa przekazu pieniężnego jest w niniejszej dyrektywie określona jako usługa płatnicza, która wymaga zezwolenia w przypadku instytucji płatniczej lub rejestracji w przypadku niektórych osób fizycznych lub prawnych korzystających z klauzuli przyznającej wyłączenie w pewnych okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie, dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu¹ powinna zostać odpowiednio zmieniona.
- (59) W trosce o pewność prawną zasadne jest przyjęcie uzgodnień przejściowych, zgodnie z którymi osoby, które podjęły działalność jako instytucje płatnicze stosownie do przepisów prawa krajowego obowiązujących przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, będą mogły kontynuować tę działalność na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.
- (60) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, mianowicie utworzenie jednolitego rynku w sektorze usług płatniczych, nie może zostać osiągnięty w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie w związku z tym, że niezbędna jest do tego harmonizacja znaczącej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

¹ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, str. 15.

- (61) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹.
- (62) W szczególności, Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjmowania przepisów wykonawczych w celu uwzględnienia postępu technologicznego i zmian rynkowych. W związku z tym, że środki te mają charakter ogólny i ich celem jest zmiana innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (63) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa², państwa członkowskie są zachęcane do sporządzania, na własne potrzeby i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie dokładny sposób będą przedstawiać zbieżność przepisów niniejszej dyrektywy z przepisami przyjętymi w ramach transpozycji, oraz podania ich do wiadomości publicznej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

² Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

TYTUŁ I

Przedmiot, zakres zastosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:
 - a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE;
 - b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2000/46/WE;
 - c) instytucje świadczące zyro pocztowe uprawnione do świadczenia usług płatniczych zgodnie z prawem krajowym;
 - d) instytucje płatnicze w rozumieniu niniejszej dyrektywy;
 - e) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze władz monetarnych lub innych organów publicznych;
 - f) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych.

2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady dotyczące przejrzystości warunków i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Wspólnoty. Z wyjątkiem art. 73, przepisy tytułu III i IV stosuje się jednak jedynie wtedy, gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy, lub też jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej, znajdują się na terytorium Wspólnoty.
2. Przepisy tytułu III i IV stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro lub w oficjalnej walucie państwa członkowskiego spoza obszaru euro.
3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instytucji, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2006/48/WE, z wyjątkiem przepisów, o których mowa w tiret pierwszym i drugim tego artykułu.

Artykuł 3

Działalność wyłączona z zakresu zastosowania dyrektywy

Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:

- a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od płatnika do odbiorcy bez udziału pośredników;
- b) transakcji płatniczych od płatnika do odbiorcy za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub świadczenia usług w imieniu płatnika lub odbiorcy;
- c) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich zbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;
- d) transakcji płatniczych obejmujących wykonywane niezawodowo gromadzenie i przekazywanie gotówki w ramach działalności nienastawionej na przynoszenie zysku lub charytatywnej;
- e) usług, w ramach których gotówka dostarczana jest płatnikowi przez odbiorcę jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej polegającej na uiszczeniu płatności za zakup towarów lub usług;

- f) transakcji wymiany walutowej, to znaczy operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki nie są przechowywane na rachunku płatniczym;
- g) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu przekazania środków do dyspozycji odbiorcy:
 - (i) czeki papierowe zgodne z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r., która przewiduje jednolite prawo czekowe;
 - (ii) czeki papierowe podobne do tych, o których mowa w ppkt (i), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 19 marca 1931 r., która przewiduje jednolite prawo czekowe;
 - (iii) weksle trasowane w postaci papierowej zgodne z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r., która przewiduje jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;
 - (iv) weksle trasowane w postaci papierowej podobne do tych, o których mowa w pkt (iii), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 7 czerwca 1930 r., która przewiduje jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;
 - (v) vouchery w postaci papierowej;
 - (vi) czeki podróżne w postaci papierowej; lub
 - (vii) przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Powszechny Związek Pocztowy;
- h) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi, partnerami centralnymi (CCP), izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi a innymi osobami korzystającymi z systemu i dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 28;

- i) transakcji płatniczych związanych z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, włącznie z dywidendami, podziałem dochodu i podziałem innych środków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywaną przez osoby, o których mowa w lit. h), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, fundusze inwestycyjne lub podmioty zarządzające aktywami świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno dysponować instrumentami finansowymi;
- j) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków, włączając w to przetwarzanie i przechowywanie danych, usługi powiernicze i ochrony prywatności, uwierzytelnianie danych i podmiotów, technologię informatyczną (IT), dostarczanie sieci informatycznych i komunikacyjnych, dostarczanie i konserwację terminali i urządzeń do wykonywania usług płatniczych;
- k) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w pomieszczeniach wykorzystywanych przez wydawcę lub na podstawie umowy handlowej z wydawcą w ramach ograniczonej sieci dostawców usług lub w odniesieniu do ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
- l) transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu wszelkich urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane za pośrednictwem tego urządzenia, pod warunkiem że operator systemu telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego nie działa jedynie jako pośrednik między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą towarów i usług;
- m) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;

- n) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy przedsiębiorstwem dominującym a jego spółką zależną lub pomiędzy spółkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa dominującego, bez udziału pośrednika, przez dostawcę usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy; lub
- o) usług wypłacania gotówki za pośrednictwem bankomatów, świadczonych przez dostawców, którzy działają w imieniu co najmniej jednego wydawcy kart i którzy nie są stroną umowy ramowej z klientem wypłacającym gotówkę z rachunku płatniczego, pod warunkiem że dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych wymienionych w załączniku.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „macierzyste państwo członkowskie” oznacza dowolne z poniższych:
 - i) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych; lub
 - ii) w przypadku gdy dostawca usług płatniczych zgodnie z mającym do niego zastosowanie prawem krajowym nie posiada siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego siedziba główna;
- 2) „goszczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca usług płatniczych ma swojego agenta lub oddział lub w którym świadczy usługi płatnicze;
- 3) „usługa płatnicza” oznacza wszelką działalność gospodarczą wymienioną w załączniku;

- 4) „instytucja płatnicza” oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 10 udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty;
- 5) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- 6) „system płatności” oznacza system transferu środków oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;
- 7) „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osoba fizyczna lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
- 8) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- 9) „dostawca usług płatniczych” oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z wyłączenia na mocy art. 26;

- 10) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy, lub obu łącznie;
- 11) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż jego działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 12) „umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;
- 13) „usługa przekazu pieniężnego” oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez tworzenia rachunku płatniczego w imieniu płatnika lub odbiorcy, odbiór środków od płatnika wyłącznie do celów przekazania odpowiedniej kwoty odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy lub odbiór takich środków w imieniu odbiorcy i ich udostępnienie odbiorcy;
- 14) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby użytkowników usług płatniczych wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;
- 15) „środki” oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny określone w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE;

- 16) „zlecenie płatnicze” oznacza każdą dyspozycję wykonania transakcji płatniczej, którą płatnik lub odbiorca wydają swojemu dostawcy usług płatniczych;
- 17) „data waluty” oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych do naliczenia odsetek od środków, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- 18) „referencyjny kurs walutowy” oznacza kurs walutowy służący za podstawę do przeliczania każdej waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;
- 19) „autoryzacja” oznacza procedurę pozwalającą dostawcy usług płatniczych na sprawdzenie wykorzystania konkretnego instrumentu płatniczego, w tym jego indywidualnych zabezpieczeń;
- 20) „referencyjna stopa procentowa” oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich stosowanych odsetek i pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;
- 21) „unikatowy identyfikator” oznacza kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę usług płatniczych użytkownikowi usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych zobowiązany jest dostarczyć w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika usług płatniczych lub jego rachunku płatniczego;
- 22) „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;

- 23) „instrument płatniczy” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur, z których korzysta użytkownik usług płatniczych w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;
- 24) „środki porozumiewania się na odległość” odnoszą się do wszelkich środków, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;
- 25) „trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 26) „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem zgodnie z definicją zawartą w art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE;
- 27) „dzień roboczy” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych płatnika lub dostawca usług płatniczych odbiorcy uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;

- 28) „polecenie zapłaty” oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika odbiorcy, dostawcy usług płatniczych odbiorcy lub dostawcy usług płatniczych płatnika;
- 29) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba główna, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje związane z działalnością instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę główną w innym państwie członkowskim uznaje się za pojedynczy oddział;
- 30) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego spółek zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub jego spółki zależne mają udział, jak również przedsiębiorstw powiązanych ze sobą w sposób określony w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.

TYTUŁ II

Dostawcy usług płatniczych

Rozdział 1

Instytucje płatnicze

SEKCJA 1

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie zezwolenia

W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego, załączając:

- a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;

- b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na trzy pierwsze lata budżetowe, który wykazuje, że wnioskodawca będzie w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do rzetelnego prowadzenia działalności;
- c) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza posiada kapitał założycielski określony w art. 6;
- d) w przypadku instytucji płatniczych, o których mowa w art. 9 ust. 1, opis środków przedsięwziętych w celu ochrony środków należących do użytkowników usług płatniczych zgodnie z art. 9;
- e) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur dotyczących zarządzania ryzykiem i procedur księgowych stosowanych przez wnioskodawcę, który wykazuje, że te rozwiązania w zakresie zarządzania, mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;
- f) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE i rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym¹;
- g) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług agentów i oddziałów oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu, jak również opis udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;

¹ Dz.U. L 345 z 8.12.2006, str. 1.

- h) dane dotyczące tożsamości osób, które są bezpośrednimi lub pośrednimi akcjonariuszami lub udziałowcami wnioskodawcy posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów w rozumieniu art. 4 ust. 11 dyrektywy 2006/48/WE, wielkość należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te posiadają wystarczające kwalifikacje, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;
- i) dane dotyczące tożsamości osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach, osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych, jak również dokumentację potwierdzającą, że osoby te cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez macierzyste państwo członkowskie instytucji płatniczej;
- j) w stosownych przypadkach – dane dotyczące tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich zgodnie z definicjami w dyrektywie 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych¹;
- k) wskazanie statusu prawnego i akt założycielski wnioskodawcy;
- l) adres siedziby głównej wnioskodawcy.

Do celów lit. d), e) i g) wnioskodawca dostarcza opis przyjętych przez siebie rozwiązań w zakresie audytu i ustaleń organizacyjnych, które pozwalają mu podjąć wszelkie stosowne kroki dla ochrony interesów jego użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.

¹ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, str. 87.

Artykuł 6
Kapitał założycielski

W momencie udzielania zezwolenia państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania kapitału założycielskiego złożonego z elementów określonych w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE w następującej wysokości:

- a) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługi płatnicze wymienione w pkt 6 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 20 000 EUR;
- b) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w pkt 7 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 50 000 EUR; oraz
- c) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w pkt 1- 5 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 125 000 EUR.

Artykuł 7
Fundusze własne

1. Fundusze własne instytucji płatniczej, określone w art. 57-61 oraz art. 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE, nie mogą być niższe od wyższej z kwot, o których mowa w art. 6 lub 8 niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe. Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadkach, gdy instytucja płatnicza ma charakter mieszany i prowadzi rodzaje działalności inne niż świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku.
3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 69 dyrektywy 2006/48/WE, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 8 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 8
Obliczanie funduszy własnych

1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 6, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, którą określają właściwe organy, zgodnie z ustawodawstwem krajowym:

Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10 % jej kosztów stałych z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota ich funduszy własnych wynosi co najmniej 10 % odpowiednich stałych kosztów ogólnych prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu.

Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k , określony w ust. 2, gdzie wielkość płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w poprzednim roku:

a) 4,0 % części WP do 5 mln EUR

plus

b) 2,5 % części WP powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR

plus

c) 1 % części WP powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR

plus

d) 0,5 % części WP powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR

plus

e) 0,25 % części WP powyżej 250 mln EUR.

Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi określone w lit. a) pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b), i ponownie pomnożonemu przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2.

a) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:

- dochodów z odsetek;
- kosztów odsetek;
- otrzymanych prowizji i opłat; oraz
- innych dochodów operacyjnych.

Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów ujętych w ramach pozycji nadzwyczajnych lub nieregularnych. Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez strony trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy tej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z ostatnich dwunastu miesięcy pod koniec roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest dla poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak fundusze własne obliczone według tej metody C nie są niższe od 80 % średniej z ostatnich trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.

- b) Współczynnik mnożenia wynosi:
 - (i) 10 % części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR,
 - (ii) 8 % części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR,
 - (iii) 6 % części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR,
 - (iv) 3 % części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR,
 - (v) 1,5 % części stosownego powyżej 50 mln EUR.

2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:

- a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługę płatniczą wymienioną w pkt 6 załącznika;
- b) 0,8, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w pkt 7 załącznika;
- c) 1,0, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w pkt 1- 5 załącznika.

3. Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 9

Wymogi ochronne

1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzącej inne rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c), by chroniła ona środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów:

- a) nie są one w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki są przechowywane oraz, jeżeli nadal przechowywane są przez instytucję płatniczą, lecz nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy lub przekazane innemu dostawcy usług płatniczych do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków, zostają złożone na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego; oraz
- b) są chronione zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich w interesie tych użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności;

albo

- c) objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez firmę ubezpieczeniową lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą swoich zobowiązań finansowych.

2. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne na mocy ust. 1 i część tych środków ma być wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota - do usług niebędących usługami płatniczymi, ta część środków, która ma zostać wykorzystana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega wymogom na mocy ust. 1. W przypadku, gdy taka część jest zmienna lub nieznaną z wyprzedzeniem, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej kwoty uznanej za wykorzystaną do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną kwotę można w sposób rozsądny oszacować na podstawie dotychczasowych danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.
3. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą wymagać od instytucji płatniczych, które nie prowadzą innych rodzajów działalności, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c), by spełniały one również wymogi ochronne określone w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą również ograniczyć takie wymogi ochronne do środków pieniężnych tych użytkowników usług płatniczych, których indywidualne środki przekraczają próg 600 EUR.

Artykuł 10
Udzielanie zezwolenia

1. Przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych przez przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a)-c), e) i f), i inne niż osoby fizyczne lub prawne korzystające z wyłączenia na mocy art. 26, które zamierzają świadczyć takie usługi, państwa członkowskie nakładają na nie wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.
2. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja załączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami na mocy art. 5 i jeżeli właściwe organy przychylnie ocenią wniosek po jego rozpatrzeniu. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.
3. Siedziba główna instytucji płatniczej posiadającej z mocy prawa krajowego jej macierzystego państwa członkowskiego siedzibę statutową, mieści się w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa.

4. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne zasady zarządzania jej działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i konsekwentnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które instytucja jest lub może być narażona, oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące prawidłowe procedury w zakresie administracji i księgowości; te rozwiązania, procedury i mechanizmy są wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucją płatniczą.
5. W przypadku gdy instytucja płatnicza świadczy którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzi inny rodzaj działalności, właściwe organy mogą zażądać utworzenia odrębnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza lub może naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej lub zdolność monitorowania przez właściwe organy wypełniania przez instytucję płatniczą wszystkich zobowiązań ustanowionych niniejszą dyrektywą.

6. Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą uznają, że kwalifikacje akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczący udział kapitałowy nie są wystarczające.
7. W przypadku bliskich powiązań między instytucją płatniczą i inną osobą fizyczną lub prawną, określoną w art. 4 ust. 46 dyrektywy 2006/48/WE, właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu przez nie ich funkcji nadzorczych.
8. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie funkcji nadzorczych.
9. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty w ramach swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem, że takie usługi są objęte zezwoleniem.

Artykuł 11
Powiadamianie o decyzji

Właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o udzieleniu zezwolenia lub o odmowie jego udzielenia w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku, lub w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wszystkich informacji wymaganych do podjęcia decyzji. W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia podaje się uzasadnienie.

Artykuł 12
Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie wówczas, gdy instytucja:
 - a) nie wykorzystała zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzeknie się zezwolenia lub nie prowadzi działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie wprowadziło przepisu przewidującego, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
 - b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia fałszywych informacji lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) przestała spełniać warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia;

- d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności; lub
 - e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane prawem krajowym.
2. W przypadku cofnięcia zezwolenia podaje się uzasadnienie i powiadamia o nim zainteresowanych.
 3. Cofnięcie zezwolenia podawane jest do wiadomości publicznej.

Artykuł 13

Rejestracja

Państwa członkowskie tworzą publiczny rejestr instytucji płatniczych, ich agentów i oddziałów posiadających zezwolenie, a także osób fizycznych i prawnych, ich agentów i oddziałów korzystających z wyłączenia na mocy art. 26, oraz instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są one uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Wpisywane są one do rejestru macierzystego państwa członkowskiego.

W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze, na świadczenie których instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie lub do świadczenia których osoba fizyczna lub prawna została zarejestrowana. W ramach rejestru oddzielnie prowadzony jest wykaz posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, a oddzielnie – wykaz osób fizycznych i prawnych, które zarejestrowano zgodnie z art. 26. Rejestr jest publicznie udostępniany do wglądu, dostępny *on-line* i regularnie uaktualniany.

Artykuł 14

Utrzymanie zezwolenia

Instytucja płatnicza powiadamia bez zbędnej zwłoki właściwe organy jej macierzystego państwa członkowskiego o każdej zmianie mającej wpływ na dokładność informacji i dokumentacji potwierdzającej złożonej zgodnie z art. 5.

Artykuł 15

Rachunkowość i badanie ustawowe

1. Do instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio dyrektywę 83/349/EWG oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywy 83/349/EWG i 86/635/EWG oraz rozporządzenie (WE) 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości¹.
2. O ile nie przewidziano zwolnienia na mocy dyrektywy 78/660/EWG i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych badane są przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE.

¹ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, str. 1.

3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych przedstawienia oddzielnych informacji rachunkowych dotyczących usług płatniczych wymienionych w załączniku oraz działań określonych w art. 16 ust. 1, które są przedmiotem sprawozdania z badania. Sprawozdanie to przygotowują, jeżeli ma to zastosowanie, biegli rewidenci lub firma audytorska.
4. Obowiązki ustanowione w art. 53 dyrektywy 2006/48/WE stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych.

Artykuł 16

Rodzaje działalności

1. Oprócz świadczenia usług płatniczych, wymienionych w załączniku, instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
 - a) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność polegająca na świadczeniu usługi bezpiecznego przechowywania, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;
 - b) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 28;
 - c) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem obowiązującego prawa wspólnotowego i krajowego.

2. Jeżeli instytucje płatnicze zajmują się świadczeniem co najmniej jednej z usług płatniczych wymienionych w załączniku, mogą one tylko prowadzić rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych. Wszelkie środki otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych na świadczenie usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2000/46/WE.
3. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w pkt 4, 5 lub 7 załącznika, jedynie w przypadku spełnienia następujących warunków:
 - a) kredyt ma charakter pomocniczy i udzielany jest wyłącznie w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
 - b) niezależnie od krajowych zasad udzielania kredytów za pośrednictwem kart kredytowych, kredyt udzielony w związku z płatnością i zrealizowany zgodnie z art. 10 ust. 9 i art. 25 jest spłacany w krótkim terminie, który w żadnym wypadku nie przekracza dwunastu miesięcy;
 - c) kredyt taki nie jest udzielany ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej; i
 - d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie adekwatne do całkowitej kwoty udzielonego kredytu, w stopniu zadowalającym organy nadzorcze.

4. Instytucje płatnicze nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE.
5. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych środków wdrażających dyrektywę 87/102/WE. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innego właściwego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.

SEKCJA 2

POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 17

Korzystanie z usług agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu

1. Jeśli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, przekazuje ona do wiadomości właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego następujące informacje:
 - a) nazwę i adres agenta;
 - b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będą korzystali agenci w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE; i

- c) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem, z którego usług wnioskodawca będzie korzystał w ramach świadczenia usług płatniczych, a także dokumentację potwierdzającą, że są właściwymi osobami.
2. Po otrzymaniu informacji zgodnie z ust. 1 właściwe organy mogą wpisać agenta do rejestru określonego w art. 13.
 3. Przed wpisaniem agenta do rejestru właściwe organy mogą, jeśli uznają, że dostarczone im informacje są nieprawidłowe, podjąć dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji.
 4. Jeżeli po przeprowadzeniu działań w celu sprawdzenia tych informacji właściwe organy nie mają wystarczającej pewności co do prawidłowości informacji dostarczonych im zgodnie z ust. 1, odmawiają wpisania agenta do rejestru określonego w art. 13.
 5. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta, stosuje procedury określone w art. 25. W tym przypadku, zanim możliwe będzie zarejestrowanie agenta na mocy niniejszego artykułu właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego informują właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego o zamiarze zarejestrowania agenta oraz biorą pod uwagę ich opinię.

6. Jeżeli właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub założeniem oddziału, jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, albo że zaangażowanie takiego agenta lub założenie takiego oddziału mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informują o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego, które mogą odmówić zarejestrowania agenta lub oddziału, lub jeżeli agent lub oddział zostali już wpisani do rejestru – usunąć stosowny wpis.
7. Jeśli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie niektórych funkcji operacyjnych usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.

Ważne funkcje operacyjne zlecane podmiotom świadczącym usługi w ramach outsourcingu nie może być wykonywane w sposób naruszający w poważnym stopniu jakość kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania zgodności działalności instytucji płatniczej ze wszystkimi zobowiązaniami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeśli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu zagrażałyby w poważnym stopniu ciągłości wypełniania przez instytucję płatniczą wymogów zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wniosek na mocy niniejszego tytułu, lub innych zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagrażałyby jej wynikom finansowym, lub też rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych. Państwa członkowskie zapewniają, by zlecając w ramach outsourcingu ważne funkcje operacyjne, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:

- a) skutkiem outsourcingu nie jest delegowanie przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;
- b) stosunek i zobowiązania instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy nie ulegają zmianie;
- c) warunki, jakie ma spełnić instytucja płatnicza, aby otrzymać i zachować zezwolenie zgodnie z niniejszym tytułem nie są naruszone; i
- d) żaden z innych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie przestał obowiązywać ani nie uległ zmianie.

8. Instytucje płatnicze zapewniają, aby agenci lub oddziały działające w ich imieniu odpowiednio poinformowały o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 18
Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych stronom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu zagwarantowania, że wymogi niniejszej dyrektywy zostaną spełnione.
2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

Artykuł 19
Prowadzenie rejestrów

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg prowadzenia wszystkich stosownych rejestrów do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów wspólnotowych lub krajowych.

SEKCJA 3

WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 20

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako organy właściwe do udzielania zezwoleń i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami płatniczymi, które wykonują obowiązki przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo instytucje uznane przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne.

Wyznacza się takie organy właściwe, które gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknięcie konfliktu interesów. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, instytucji płatniczych, instytucji kredytowych, instytucji pieniądza elektronicznego ani też instytucji świadczących żyro pocztowe nie wyznacza się jako właściwe organy.

Państwa członkowskie powiadamiają o tym stosownie Komisję.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.

3. Jeśli na terytorium państwa członkowskiego jest więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich właściwych obowiązków. Ten sam przepis stosuje się w przypadkach, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.
4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych na mocy ust. 1 odpowiadają wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.
5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku i działania wymienione w art. 16 ust. 1 lit. a).

Artykuł 21

Nadzór

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości zgodności z przepisami niniejszego tytułu były proporcjonalne, wystarczające i adekwatne do rodzajów ryzyka, na które narażone są instytucje płatnicze.

W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, właściwe organy są uprawnione w szczególności do podjęcia następujących kroków:

- a) wezwania instytucji płatniczej do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania zgodności;

- b) przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego agenta lub oddziału świadczącego usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza, lub każdego podmiotu wykonującego operacje związane z usługami płatniczymi w ramach outsourcingu;
 - c) wydawania zaleceń, wytycznych, a w stosownych przypadkach – wiążących przepisów administracyjnych; i
 - d) zawieszania lub cofania zezwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 12.
2. Bez uszczerbku dla procedur cofania zezwoleń oraz przepisów prawa karnego, państwa członkowskie zapewniają, by ich odpowiednie właściwe organy mogły nakładać lub zarządzać sankcje lub inne środki przeciwko instytucjom płatniczym lub osobom, które sprawują faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, gdy owe instytucje lub osoby naruszyły przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich sankcji i środków będzie w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź przyczyn owych naruszeń.
3. Niezależnie od wymogów art. 6, art. 7 ust. 1 i 2 i art. 8, państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy miały prawo podejmować kroki określone w ust. 1 niniejszego artykułu w celu zapewnienia kapitału wystarczającego dla świadczenia usług płatniczych, szczególnie w przypadkach gdy działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza lub mogłaby naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej.

Artykuł 22
Tajemnica zawodowa

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów są zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, włączając w to ekspertów działających w imieniu właściwych władz, chyba że chodzi o sprawy wchodzące w zakres prawa karnego.
2. Przy wymianie informacji zgodnie z art. 24 tajemnica zawodowa jest bezwzględnie dochowywana w celu zapewnienia ochrony praw osobistych i handlowych.
3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 44-52 dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 23
Prawo odwołania się do sądu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze miały możliwość odwołania się do sądu od odnoszących się do nich decyzji podejmowanych przez właściwe organy zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Ust. 1 stosuje się także w przypadku zaniechania.

Artykuł 24
Wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą, a w stosownych przypadkach z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich oraz z innymi stosownymi właściwymi organami, wyznaczonymi na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:
 - a) właściwymi organami innego państwa członkowskiego odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń dla instytucji płatniczych i nadzór nad nimi;
 - b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich sprawującymi funkcję władz monetarnych i nadzorczych, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunkowymi;
 - c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi na mocy niniejszej dyrektywy, dyrektywy 95/46/WE, dyrektywy 2005/60/WE i innych przepisów wspólnotowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych, takich jak przepisy mające zastosowanie do ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, jak również prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Artykuł 25

Korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzysta z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierzając świadczyć usługi płatnicze po raz pierwszy w państwie członkowskim innym niż jej macierzyste państwo członkowskie, informuje o tym fakcie właściwe organy w swoim macierzystym państwie członkowskim.

W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej informacji właściwe organy w macierzystym państwie członkowskim informują właściwe organy w goszczącym państwie członkowskim o nazwie i adresie instytucji płatniczej, nazwiskach osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem, jej strukturze organizacyjnej, oraz rodzaju usług płatniczych, które instytucja ta zamierza świadczyć na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.

2. W celu przeprowadzania kontroli oraz podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w art. 21 w odniesieniu do agenta, oddziału lub podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu na rzecz instytucji płatniczej, znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego współpracuje z właściwymi organami w goszczącym państwie członkowskim.

3. W ramach współpracy zgodnie z ust. 1 i 2 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego każdorazowo zgłasza właściwemu organowi goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.

Jednak za porozumieniem obydwu wspomnianych organów właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może przekazać właściwym organom goszczącego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzania inspekcji w pomieszczeniach danej instytucji.

4. Właściwe organy przekazują sobie wszelkie istotne lub stosowne informacje, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub podmiot świadczący usługi w ramach outsourcingu. W związku z tym właściwe organy przekazują na żądanie wszelkie stosowne informacje, a z własnej inicjatywy przekazują wszelkie istotne informacje.

5. Ust. 1-4 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na mocy dyrektywy 2005/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, w szczególności na mocy art. 37 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE i art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dotyczącego nadzorowania lub monitorowania spełniania wymogów ustanowionych w tych instrumentach prawnych.

SEKCJA 4

WYŁĄCZENIE

Artykuł 26

Warunki

1. Niezależnie od art. 13, państwa członkowskie mogą wyłączyć lub zezwolić swoim właściwym organom na wyłączenie stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1-3, z wyjątkiem art. 20, 22, 23 i 24, oraz zezwolić im na rejestrację osób fizycznych lub prawnych w rejestrze określonym w art. 13, w przypadku gdy:
 - a) średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich dwunastu miesięcy wykonanych przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza 3 mln EUR miesięcznie. Wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu; oraz
 - b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, bądź za inne przestępstwa finansowe.

2. Siedziba główna lub miejsce zamieszkania każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z ust. 1 znajduje się w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.
3. Osoby, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako instytucje płatnicze. Nie stosuje się jednak do nich art. 10 ust. 9 i art. 25.
4. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić uregulowanie, zgodnie z którym osoby fizyczne lub prawne zarejestrowane zgodnie z ust. 1 mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 16.
5. Osoby, o których mowa w ust. 1, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji wpływającą na warunek określony w tym ustępie. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki określone w ust. 1, 2 i 4, zainteresowane osoby miały obowiązek złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie 30 dni kalendarzowych zgodnie z procedurą określoną w art. 10.
6. Niniejszy artykuł nie stosuje się do przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub krajowych przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy.

Artykuł 27

Zgłoszenie i informacja

Jeżeli państwo członkowskie korzysta z wyłączenia określonego w art. 26, zgłasza ten fakt Komisji odpowiednio do 1 listopada 2009 r., jak również zgłasza Komisji niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. Ponadto państwo członkowskie informuje Komisję o liczbie osób fizycznych i prawnych, do których zastosowano odstępstwo, oraz - co roku - o całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. a).

Rozdział 2

Przepisy wspólne

Artykuł 28

Dostęp do systemów płatności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zasady dotyczące dostępu posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne i aby zasady te nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony bezpieczeństwa finansowego i stabilności operacyjnej systemu płatności.

Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących wymogów:

- a) wszelkich ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
- b) wszelkich zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności; lub
- c) wszelkich ograniczeń ze względu na status instytucjonalny.

2. Ust. 1 nie stosuje się do:

- a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE;
- b) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy złożonej z podmiotów mających powiązania kapitałowe, w których jeden z powiązanych podmiotów sprawuje skuteczną kontrolę nad pozostałymi powiązаныmi podmiotami; lub

- c) systemów płatności, w których jedyny dostawca usług płatniczych (występujący jako pojedynczy podmiot lub grupa):
- działa lub może działać jako dostawca usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem; oraz
 - udziela innym dostawcom usług płatniczych zezwolenia na uczestniczenie w systemie, a ci ostatni nie mają prawa negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, chociaż mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do płatników i odbiorców.

Artykuł 29

*Zakaz świadczenia usług płatniczych przez osoby
niebędące dostawcami usług płatniczych*

Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku osobom fizycznym i prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ III

Przejrzystość warunków i wymogów w zakresie informowania w odniesieniu do usług płatniczych

Rozdział 1 Zasady ogólne

Artykuł 30

Zakres zastosowania

1. Niniejszy tytuł stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych, umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisów tych nie stosuje się w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/EWG. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.

Artykuł 31

Inne przepisy prawa wspólnotowego

Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa wspólnotowego zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych.

Jeżeli jednak stosuje się również dyrektywę 2002/65/WE, wymogi dotyczące informacji określone w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2) lit. c)-g), pkt 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b) tego ustępu, zastępuje się art. 36, 37, 41 i 42 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Oplaty za przekazywanie informacji

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za dostarczanie informacji wymaganych na mocy niniejszego tytułu.
2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za przekazywane na wniosek użytkownika usług płatniczych informacje dodatkowe lub większą częstotliwość przekazywania informacji lub za ich przekazywanie za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej.
3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje na mocy ust. 2, opłaty te są adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

Artykuł 33

Ciężar dowodu w odniesieniu do wymogów w zakresie informacji

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnił on wymogi w zakresie informacji określone w niniejszym tytule.

Artykuł 34

Odstępstwo od wymogów informacyjnych dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR:
 - a) na zasadzie odstępstwa od art. 41, 42 i 46 dostawca usług płatniczych przekazuje płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego, odpowiedzialności, pobieranych opłatach, oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji, jak również wskazanie miejsca gdzie można w łatwy sposób uzyskać dostęp do innych informacji i warunków określonych w art. 42;

- b) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 44, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku proponowania zmian w warunkach umowy ramowej w taki sam sposób, jaki przewidziano w art. 41 ust. 1;
- c) można uzgodnić, że na zasadzie odstępstwa od art. 47 i 48, po wykonaniu transakcji płatniczej:
 - i) dostawca usług płatniczych przekazuje lub udostępnia jedynie odniesienie umożliwiające użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty, wszelkich opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;
 - ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku przekazywania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości przekazania takich informacji. Dostawca usług płatniczych zapewnia płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.

2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. Państwa członkowskie mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR w odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych.

ROZDZIAŁ 2

Pojedyncze transakcje płatnicze

Artykuł 35

Zakres zastosowania

1. Niniejszy rozdział stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową.
2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie jest zobowiązany do przekazywania ani udostępniania informacji, którą użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Artykuł 36

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakakolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek zapewnić użytkownikowi usług płatniczych łatwy dostęp do informacji i warunków określonych w art. 37. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych przekazuje informacje i warunki na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeśli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje zobowiązania wynikające z tego ustępu niezwłocznie po wykonaniu tej transakcji płatniczej.
3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub projekt zlecenia płatniczego zawierający informacje i warunki określone w art. 37.

Artykuł 37
Informacje i warunki

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki lub miał do nich dostęp:
 - a) wyszczególnienie informacji lub unikatowy identyfikator, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze zostało prawidłowo wykonane;
 - b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - c) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
 - d) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub referencyjny kurs walutowy, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.

2. W stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje i warunki określone w art. 42 są łatwo dostępne dla użytkownika usług płatniczych.

Artykuł 38

Informacje przekazywane płatnikowi po otrzymaniu zlecenia płatniczego

Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika dostarcza lub udostępnia płatnikowi, w ten sam sposób jak określony w art. 36 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. d) oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut; oraz
- e) datę otrzymania zlecenia płatniczego.

Artykuł 39

Informacje przekazywane odbiorcy po wykonaniu transakcji płatniczej

Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza lub udostępnia odbiorcy, w ten sam sposób jak określony w art. 36 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut; i
- e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.

Rozdział 3

Umowy ramowe

Artykuł 40

Zakres zastosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.

Artykuł 41

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakakolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków określonych w art. 42. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeśli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej.

- 3 Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje i warunki określone w art. 42.

Artykuł 42

Informacje i warunki

Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:

- 1) dotyczące dostawcy usług płatniczych:
 - a) nazwisko/nazwa dostawcy usług płatniczych, adres geograficzny jego siedziby głównej oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego agenta lub oddziału, mającego siedzibę w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych; oraz
 - b) dane stosownych organów nadzorczych i rejestru określonego w art. 13 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru zezwoleń dostawcy usług płatniczych oraz numer rejestracji lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;

- 2) dotyczące korzystania z usługi płatniczej:
- a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;
 - b) wyszczególnienie informacji lub podanie unikatowego identyfikatora, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane;
 - c) sposób i procedura udzielania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 54 i 66;
 - d) informacja na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 64 oraz nieprzekraczalny termin, o ile taki termin został ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;
 - e) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej; oraz
 - f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z art. 55 ust. 1;
- 3) dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:
- a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;

- b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane, lub, jeżeli mają być zastosowane referencyjne stopy procentowe i referencyjne kursy walutowe – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego; oraz
 - c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 44 ust. 2;
- 4) dotyczące komunikowania się:
- a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do przekazywania informacji lub dokonywania zgłoszeń zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - b) sposób oraz częstotliwość przekazywania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy;
 - c) język lub języki, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego; oraz
 - d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 43;

- 5) dotyczące środków ochronnych i naprawczych:
- a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy usług płatniczych do celów art. 56 ust. 1 lit. b);
 - b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 55;
 - c) odpowiedzialność płatnika zgodnie z art. 61, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;
 - d) sposób, w jaki użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 58, oraz termin takiego powiadomienia, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 60;
 - e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 75; oraz
 - f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 62 i 63;

- 6) dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej
- a) o ile zostało to uzgodnione, informacja, że jeśli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian warunków umownych użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 44;
 - b) okres obowiązywania umowy; oraz
 - c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 44 ust. 1 i art. 45;
- 7) dotyczące procedur odszkodowawczych:
- a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu; oraz
 - b) pozasądowe procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z przepisami art. 80-83.

Artykuł 43

Dostępność informacji i warunków umownych regulujących umowy ramowe

W każdej chwili podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 42, na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.

Artykuł 44

Zmiany warunków umowy ramowej

1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz informacjach i warunkach określonych w art. 42 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w sposób przewidziany w art. 41 ust. 1, nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich zastosowania.

W stosownych przypadkach, zgodnie z art. 42 pkt 6 lit. a), dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych, że jeśli przed proponowaną datą wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. W tym przypadku dostawca usług płatniczych wskazuje również, że użytkownik usług płatniczych ma prawo bezzwłocznie wypowiedzieć umowę ramową bez ponoszenia opłat przed datą proponowanego zastosowania zmian.

2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie, bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są referencyjne stopy procentowe lub referencyjne kursy walutowe uzgodnione stosownie do art. 42 pkt 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych otrzymuje informację na temat wszelkich zmian stopy procentowej przy najbliższej okazji w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 41 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną częstotliwość lub sposób przekazywania lub udostępniania informacji. Zmiany stóp procentowych i kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia.
3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, który nie dyskryminuje użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 45
Wypowiedzenie

1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres taki nie może być dłuższy niż jeden miesiąc.
2. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony, po upływie 12 miesięcy nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być adekwatne i zgodne z kosztami.
3. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem, w taki sam sposób jak przewidziany w art. 41 ust. 1.
4. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych są uiszczane przez użytkownika usług płatniczych jedynie w sposób proporcjonalny aż do wypowiedzenia umowy. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.
5. Przepisy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawo stron do uznania umowy ramowej za niewykonalną lub nieważną.
6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 46

Informacje dostarczane przed wykonaniem indywidualnych transakcji płatniczych

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej szczegółowych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, a w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Artykuł 47

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane płatnikowi

1. Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki przekazuje mu, w taki sam sposób jak określono w art. 41 ust. 1, następujące informacje:
 - a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;

- c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut; oraz
 - e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych bezpłatnie dostarczają raz w miesiącu informacje na papierze.

Artykuł 48

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane odbiorcy

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w taki sam sposób jak określono w art. 41 ust. 1, następujące informacje:
- a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;

- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
 - c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut; i
 - e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych dostarczają informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie.

Rozdział 4

Przepisy wspólne

Artykuł 49

Waluta i przeliczanie walut

1. Płatności dokonywane są w walucie uzgodnionej przez strony.
2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed rozpoczęciem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez odbiorcę, strona oferująca płatnikowi usługę przeliczenia waluty ujawnia mu informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji płatniczej.

Płatnik udziela zgody na oferowaną mu na tej podstawie usługę przeliczenia waluty.

Artykuł 50

Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek

1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego odbiorca żąda opłaty lub oferuje zniżkę, odbiorca informuje o tym płatnika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego dostawca usług płatniczych lub strona trzecia żąda opłaty, informuje o tym użytkownika usług płatniczych przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

TYTUŁ IV

Prawa i obowiązki

w odniesieniu do dostarczania usług płatniczych i korzystania z nich

Rozdział 1

Przepisy wspólne

Artykuł 51

Zakres zastosowania

1. W przypadku, gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, strony mogą uzgodnić, że art. 52 ust. 1, art. 54 ust. 2 akapit drugi oraz art. 59, 61, 62, 63, 66 i 75 nie stosuje się w całości lub w części. Strony mogą także uzgodnić inny termin niż ten określony w art. 58.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem nie stosuje się art. 83.
3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
4. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/EWG. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.

Artykuł 52

Obowiązujące opłaty

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie obowiązków informacyjnych lub za środki naprawcze i zapobiegawcze na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 65 ust. 1, art. 66 ust. 5 i art. 74 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i muszą być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

2. W przypadku gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem jakiegokolwiek waluty, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym odbiorca uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a płatnik – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.
3. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty lub oferowania mu zniżki za korzystanie z danego instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą jednak zabronić pobierania opłat lub ograniczyć to prawo, biorąc pod uwagę potrzebę pobudzania konkurencji i propagowania korzystania z wydajnych instrumentów płatniczego.

Artykuł 53

Odstępstwo dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i dla pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR, dostawcy usług płatniczych mogą uzgodnić ze swoimi użytkownikami usług płatniczych, że:
 - a) art. 56 ust. 1 lit. b), art. 57 ust. 1 lit. c) i d), jak również art. 61 ust. 4 i 5 nie stosuje się, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zamrożenie lub zapobiegnięcie jego dalszego używania;

- b) art. 59, 60, art. 61 ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca usług płatniczych z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;
 - c) na zasadzie odstępstwa od art. 65 ust. 1, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno wynika z kontekstu;
 - d) na zasadzie odstępstwa od art. 66, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy swojej zgody na wykonanie transakcji płatniczej;
 - e) na zasadzie odstępstwa od art. 69 i 70, stosuje się inne terminy wykonania.
2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych, mogą one zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.
3. Art. 60 i 61 stosuje się także do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE, z wyjątkiem przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie jest w stanie zamrozić rachunku płatniczego lub zablokować instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstępstwo do rachunków płatniczych lub instrumentów płatniczych o określonej wartości.

Rozdział 2

Autoryzacja transakcji płatniczych

Artykuł 54

Udzielenie i cofnięcie zgody

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby transakcję płatniczą uważano za autoryzowaną tylko pod warunkiem udzielenia przez płatnika zgody na wykonanie transakcji płatniczej. Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli płatnik i jego dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.
2. Udzielenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej lub kilku transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.

W przypadku braku takiej zgody transakcję płatniczą uważa się za nieautoryzowaną.
3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne na mocy art. 66. Zgoda na wykonanie kilku transakcji płatniczych może również zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.
4. Procedura udzielania zgody jest uzgodniona pomiędzy płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 55

Limity wykorzystania instrumentu płatniczego

1. W przypadkach, w których do celów udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.
2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania instrumentu płatniczego z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub jego użycia w nieuczciwych zamiarach, lub, w przypadku instrumentu płatniczego z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że płatnik może nie być w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań.
3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych powinien w uzgodniony sposób poinformować płatnika o zablokowaniu instrumentu płatniczego i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatniczego, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub jest zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.
4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument płatniczy lub zastępuje go nowym instrumentem płatniczym, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania takiej blokady.

Artykuł 56
Obowiązki użytkownika usług płatniczych
związane z instrumentami płatniczymi

1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego spełnia następujące obowiązki:
 - a) korzysta z instrumentu płatniczego zgodnie z warunkami wydawania i użytkowania tego instrumentu płatniczego; oraz
 - b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego albo jego nieuprawnionego użycia informuje o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych, lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.
2. Do celów ust. 1 lit. a) użytkownik usług płatniczych podejmuje w szczególności, z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego, wszelkie stosowne kroki w celu zapobieżenia naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu.

Artykuł 57

*Obowiązki dostawcy usług płatniczych
związane z instrumentami płatniczymi*

1. Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatniczy spełnia następujące obowiązki:
 - a) upewnia się, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do wykorzystywania tego instrumentu płatniczego, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych określonych w art. 56;
 - b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczego otrzymany przez użytkownika usług płatniczych podlega wymianie;
 - c) zapewnia stały dostęp do odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi usług płatniczych na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 55 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego zgłoszenia;
i
 - d) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b).

2. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.

Artykuł 58

Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych

Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych uprawniających do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 75, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie przekazał lub nie udostępnił informacji o tej transakcji płatniczych zgodnie z tytułem III.

Artykuł 59

Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku, gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych tego użytkownika należy udowodnienie, że transakcja ta była autoryzowana, odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.

2. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowane przez dostawcę usług płatniczych samo użycie instrumentu płatniczego niekoniecznie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez płatnika usług płatniczych autoryzowana albo że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 56.

Artykuł 60

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Bez uszczerbku dla art. 58 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.
2. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 61

Odpowiedzialność płatnika za nieuprawnione transakcje płatnicze

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 60, płatnik ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR, będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub – jeśli płatnik nie zdołał uchronić indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego.
2. Płatnik ponosi wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeśli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 56. W takich przypadkach nie stosuje się maksymalnej kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. W przypadku gdy płatnik nie działał w nieuczciwych zamiarach ani nie zaniedbał celowo swoich obowiązków na mocy art. 56, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, biorąc w szczególności pod uwagę charakter indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatniczego oraz okoliczności, w których został on utracony, skradziony lub sprzeniewierzony.
4. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b) płatnik nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatniczym, chyba że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach.

5. Jeśli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie dokonanie zgłoszenia utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego, jak nakazuje art. 57 ust. 1 lit. c), płatnik nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatniczym, chyba że działał on w nieuczciwych zamiarach.

Artykuł 62

Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik był uprawniony do otrzymania od swojego dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeśli spełnione są następujące warunki:
- a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej;
oraz
 - b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik racjonalnie mógł się spodziewać, uwzględniając jego wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w jego umowie ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.

Na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnik przedstawia faktyczne okoliczności odnoszące się do takich warunków.

Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej.

W przypadku poleceń zapłaty płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w ramach umowy ramowej, że płatnikowi przysługuje zwrot od jego dostawcy usług płatniczych, nawet jeżeli warunki udzielenia zwrotu określone w akapicie pierwszym nie są spełnione.

2. Jednak do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeśli zastosowany został referencyjny kurs walutowy uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. d) i art. 42 ust. 3 lit. b).
3. Płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w umowie ramowej, że płatnik nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio swojemu dostawcy usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona lub udostępniona płatnikowi w uzgodniony sposób przez co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia przez dostawcę usług płatniczych lub przez odbiorcę.

Artykuł 63

Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 62, nieautoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni począwszy od daty obciążenia rachunku.
2. W ciągu dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej lub podaje uzasadnienie odrzucenia wniosku, wskazując na organy, do których płatnik może się odwołać w tej sprawie zgodnie z art. 80-83, o ile nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.

Prawo dostawcy usług płatniczych do odmowy zwrotu na mocy akapitu pierwszego nie ma zastosowania w przypadku określonym w art. 62 ust. 1 akapit czwarty.

Rozdział 3

Wykonanie transakcji płatniczych

Sekcja 1

Zlecenia płatnicze i transferowane kwoty

Artykuł 64

Otrzymywanie zleceń płatniczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by za moment otrzymania zlecenia uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze przekazane bezpośrednio przez płatnika lub pośrednio przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę usług płatniczych płatnika. Jeżeli moment otrzymania zlecenia nie przypada na dzień roboczy dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić taki nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane następnego dnia roboczego.

2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się określonego dnia lub pod koniec pewnego okresu lub dnia, w którym płatnik przekazał do dyspozycji swojego dostawcy usług płatniczych środki, dzień ten uznaje się za moment otrzymania zlecenia do celów art. 60. Jeżeli uzgodniony dzień nie jest dniem roboczym dla dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego.

Artykuł 65

Odmowa wykonania zleceń płatniczych

1. W przypadku, gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, użytkownik usług płatniczych powiadamiany jest o odmowie i, o ile to możliwe, jej przyczynach oraz o procedurze korekty błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, chyba że zakazują tego inne właściwe przepisy wspólnotowe lub krajowe.

Dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób przy najbliższej okazji i, w każdym przypadku, w terminach określonych zgodnie z art. 69.

Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeśli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.

2. W przypadkach gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej płatnika zostały spełnione, dostawca usług płatniczych płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, bez względu na to czy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika czy odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że jest to zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.
3. Do celów art. 69 i 75 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.

Artykuł 66

Nieodwołalność zlecenia płatniczego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od momentu jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.
2. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub po udzieleniu przez niego zgody odbiorcy na wykonanie transakcji płatniczej.
3. W przypadku polecenia zapłaty i bez uszczerbku dla praw do zwrotu, płatnik może jednak odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 64 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
5. Po upływie terminów określonych w ustępach 1-4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych. W sytuacji, o której mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.

Artykuł 67

Kwoty transferowane i kwoty otrzymane

1. Państwa członkowskie nakładają na dostawcę usług płatniczych płatnika, dostawcę usług płatniczych odbiorcy i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej i powstrzymywania się od potrącania opłat z transferowanej kwoty.
2. Odbiorca i jego dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić możliwość pomniejszenia przez dostawcę usług płatniczych przekazywanej kwoty o pobierane przez siebie opłaty przed uznaniem rachunku odbiorcy kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej odbiorcy.

3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącane są jakiegokolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.

SEKCJA 2

DATA WYKONANIA I DATA WALUTY

Artykuł 68

Zakres zastosowania

1. Niniejszą sekcję stosuje się do:
- a) transakcji płatniczych w euro;
 - b) krajowych transakcji płatniczych w walucie danego państwa członkowskiego spoza obszaru euro; oraz
 - c) transakcji płatniczych obejmujących tylko jedno przeliczenie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego spoza obszaru euro, pod warunkiem że wymagane przeliczenie waluty jest dokonane w danym państwie członkowskim spoza strefy euro, a w przypadku transgranicznych transakcji płatniczych – że przelew transgraniczny jest dokonany w euro.

2. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej, z wyjątkiem art. 73, którego strony nie mogą zmienić. Jeżeli jednak użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią okres dłuższy niż te, które określono w art. 69, okres ten w przypadku wewnątrzspółnotowych transakcji płatniczych nie przekracza czterech dni roboczych od momentu otrzymania zlecenia zgodnie z art. 64.

Artykuł 69

Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 64 rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Do dnia 1 stycznia 2012 r. płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić termin nie dłuższy niż trzy dni robocze. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.
2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty po otrzymaniu środków przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 73.

3. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy usług płatniczych płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w odniesieniu do polecenia zapłaty w uzgodnionym terminie płatności.

Artykuł 70

Brak rachunku płatniczego odbiorcy

u dostawcy usług płatniczych

W przypadku gdy odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki są udostępniane odbiorcy przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki dla odbiorcy w terminie określonym w art. 69.

Artykuł 71

Gotówka złożona na rachunku płatniczym

W przypadku gdy konsument składa gotówkę na rachunku płatniczym u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych zapewnia, aby kwota ta została udostępniona z datą waluty przypadającą natychmiast po momencie otrzymania środków. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, kwota ta zostaje udostępniona z datą waluty przypadającą nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków.

Artykuł 72
Krajowe transakcje płatnicze

Dla krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne okresy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji.

Artykuł 73
Data waluty i dostępność środków

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przy uznawaniu rachunku płatniczego odbiorcy stosowano datę waluty nie późniejszą niż dzień roboczy, w którym rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej.

Dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by przy obciążaniu rachunku płatniczego płatnika data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.

SEKCJA 3

ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 74

Nieprawidłowe unikatowe identyfikatory

1. Jeśli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z unikatowym identyfikatorem, zlecenie płatnicze w odniesieniu do odbiorcy określonego w unikatowym identyfikatorze uważa się za wykonane prawidłowo.

2. Jeśli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 75 za niewykonanie lub wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.

Dostawca usług płatniczych płatnika podejmuje jednak stosowne starania, aby odzyskać środki zaangażowane w transakcję płatniczą.

Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę za odzyskanie środków.

3. Jeśli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji określonych w art. 37 ust. 1 lit. a) lub art. 42 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie unikatowego identyfikatora podanego przez użytkownika usług płatniczych.

Artykuł 75

Niewykonanie lub wadliwe wykonanie

1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, jego dostawca usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić płatnikowi i, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych odbiorcy, że dostawca usług płatniczych odbiorcy otrzymał kwotę transakcji płatniczej zgodnie z art. 69 ust. 1, w którym to przypadku dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.

Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, bez zbędnej zwłoki zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.

Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, niezwłocznie przekazuje on do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało zainicjowane przez płatnika, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy niniejszego ustępu, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o wyniku.

2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, jego dostawca usług płatniczych ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy usług płatniczych płatnika zgodnie z art. 69 ust. 3. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, niezwłocznie przekazuje ponownie dane zlecenie płatnicze dostawcy usług płatniczych płatnika.

Ponadto, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za przeprowadzenie transakcji płatniczej zgodnie z jego obowiązkami na mocy art. 73. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca usług płatniczych odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności na mocy akapitów pierwszego i drugiego, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca usług płatniczych płatnika. Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi w ten sposób odpowiedzialność, w stosownych przypadkach i bez zbędnej zwłoki, zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy niniejszego ustępu, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o wyniku.

3. Ponadto dostawcy usług płatniczych ponoszą odpowiedzialność wobec swoich użytkowników usług płatniczych za wszelkie opłaty, za które są odpowiedzialni, oraz za wszelkie odsetki, którymi został obciążony użytkownik usług płatniczych w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego jej wykonania.

Artykuł 76

Dodatkowa rekompensata finansowa

Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 77

Prawo do roszczeń zwrotnych

1. Jeżeli odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych na mocy art. 75 można przypisać innemu dostawcy usług płatniczych lub pośrednikowi, taki dostawca usług płatniczych lub pośrednik rekompensuje pierwszemu dostawcy usług płatniczych wszelkie straty poniesione lub kwoty zapłacone na mocy art. 75.
2. Dalsze rekompensaty finansowe można określić zgodnie z ustaleniami między dostawcami usług płatniczych lub pośrednikami oraz prawem właściwym dla umowy zawartej między nimi.

Artykuł 78

Brak odpowiedzialności

Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 2 i 3 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od strony powołującej się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub wspólnotowym.

Rozdział 4

Ochrona danych

Artykuł 79

Ochrona danych

Państwa członkowskie wyrażają zgodę na przetwarzanie danych osobowych przez systemy płatności i dostawców usług płatniczych, jeśli jest to niezbędne, aby zagwarantować zapobieganie oszustwom płatniczym, dochodzenie i wykrywanie tego rodzaju oszustw. Takie dane osobowe przetwarza się zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE.

Rozdział 5

Pozasądowe procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze regulujące rozstrzyganie sporów

SEKCJA 1

PROCEDURY WNOSZENIA SKARG

Artykuł 80

Skargi

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur pozwalających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemanych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.
2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z krajowym prawem proceduralnym, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego informuje się o istnieniu pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych ustanowionych na mocy art. 83.

Artykuł 81

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje takie są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji przepisy, o których mowa w ust. 1, oraz powiadamiają ją o właściwych organach, o których mowa w art. 82, do dnia 1 listopada 2009 r. oraz powiadamiają ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na wspomniane przepisy.

Artykuł 82

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zagwarantowania, że procedury dotyczące skarg i sankcji, o których mowa odpowiednio w art. 80 ust. 1 oraz w art. 81 ust. 1, są zarządzane przez organy upoważnione do zapewniania zgodności z przepisami prawa krajowego przyjętymi zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej sekcji.

2. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułem III i IV, właściwym organem, o którym mowa w ust. 1, są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem agentów lub oddziałów prowadzonych na mocy prawa przedsiębiorczości, w odniesieniu do których organami właściwymi są organy goszczącego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

POZASĄDOWE PROCEDURY ODSZKODOWAWCZE

Artykuł 83

Odszkodowanie pozasądowe

1. Państwa członkowskie zapewniają stworzenie odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych, regulujących rozstrzygnięcie sporów między użytkownikami usług płatniczych a ich dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach – z wykorzystaniem istniejących organów.
2. W przypadku sporów transgranicznych państwa członkowskie zapewniają aktywną współpracę pomiędzy tymi organami w celu ich rozstrzygnięcia.

TYTUŁ V

Środki wykonawcze i Komitet ds. Płatności

Artykuł 84

Środki wykonawcze

W celu uwzględnienia rozwoju technologicznego i zmian zachodzących na rynku usług płatniczych oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 85 ust. 2, przyjmuje środki wykonawcze mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy i odnoszące się do następujących kwestii:

- a) dostosowaniu wykazu rodzajów działalności znajdującego się w załączniku do niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 2-4 i art. 16;
- b) zmiany definicji mikroprzedsiębiorstwa w rozumieniu art. 4 ust. 26 zgodnie ze zmianą zalecenia 2003/361/WE;
- c) aktualizacji kwot określonych w art. 26 ust. 1 i art. 61 ust. 1 w celu uwzględnienia inflacji i znacznych zmian zachodzących na rynku.

Artykuł 85

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Płatności.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1 - 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

TYTUŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 86

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla art. 30 ust. 2, art. 33, art. 34 ust. 2, art. 45 ust. 6, art. 47 ust. 3, art. 48 ust. 3, art. 51 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 53 ust. 3, art. 61 ust. 3 oraz art. 72 i 88, państwa członkowskie nie utrzymują ani nie przyjmują, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.
2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej za pośrednictwem strony internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali na niekorzyść użytkowników usług płatniczych odstępstw od przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy lub odpowiadających im, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.

Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 87

Przeгляд

Nie później niż dnia 1 listopada 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu w szczególności na:

- ewentualną potrzebę rozszerzenia zakresu zastosowania dyrektywy na transakcje płatnicze we wszystkich walutach i na transakcje płatnicze, w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty,
- zastosowanie art. 6, 8 i 9 dotyczących wymogów ostrożnościowych dla instytucji płatniczych, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących kapitału bieżącego i wymogów ochronnych (rozdział środków),
- ewentualne skutki udzielenia kredytu przez instytucje płatnicze związanego z usługami płatniczymi, określonego w art. 16 ust. 3,

- ewentualny wpływ wymogów dotyczących zezwolenia dla instytucji płatniczych na konkurencję między instytucjami płatniczymi i innymi dostawcami usług płatniczych, jak również na bariery w wejściu na rynek dla nowych dostawców usług płatniczych,
 - zastosowanie art. 34 i 53 niniejszej dyrektywy oraz ewentualną potrzebę przeprowadzenia przeglądu zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego, oraz
 - zastosowanie i funkcjonowanie art. 69 i 75 w odniesieniu do wszystkich rodzajów instrumentów płatniczych,
- w stosownych przypadkach wraz z propozycją zmian.

Artykuł 88

Przepis przejściowy

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego, państwa członkowskie zezwalają osobom prawnym, które przed ...* podjęły działalność instytucji płatniczych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zgodnie z obowiązującym prawem krajowym, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego do dnia 30 kwietnia 2011 r., bez zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 10. Zakazuje się zgodnie z art. 29 świadczenia usług płatniczych wszystkim takim osobom, którym nie udzielono zezwolenia w tym okresie.

* Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Niezależnie od ust. 1, zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia na mocy art. 10 przyznaje się instytucjom finansowym, które rozpoczęły działalność wymienioną w pkt 4 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE i spełniają warunki określone w art. 24 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) tej dyrektywy zgodnie z prawem krajowym przed ...*. Powiadamią jednak właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego o tej działalności do ...*. Ponadto powiadomienie to zawiera informacje wykazujące, że spełniają one wymogi art. 5 lit. a), d), g)-i), k) oraz l) niniejszej dyrektywy. Jeżeli właściwe organy uważają, że wymogi te są w zadowalający sposób spełnione, dane instytucje finansowe zostają wpisane do rejestru zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą pozwolić swoim właściwym organom na zwolnienie tych instytucji finansowych z wymogów na mocy art. 5.
3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoby prawne, o których mowa w ust. 1, automatycznie otrzymują zezwolenie i są wpisywane do rejestru określonego w art. 13, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 10. Właściwe organy informują zainteresowane podmioty przed udzieleniem zezwolenia.

* Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

4. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego, państwa członkowskie pozwalają osobom fizycznym lub prawnym, które podjęły działalność instytucji płatniczych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym obowiązującym przed ...* i które kwalifikują się do wyłączenia na mocy art. 26, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres przejściowy nie dłuższy niż 3 lata, bez zastosowania wyłączenia na mocy art. 26 i wpisu do rejestru określonego w art. 13. Wszystkie takie osoby, wobec których nie zastosowano wyłączenia w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 29.

Artykuł 89

Zmiana dyrektywy 97/7/WE

Skreśla się art. 8 dyrektywy 97/7/WE.

Artykuł 90
Zmiany dyrektywy 2002/65/WE

W dyrektywie 2002/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Jeżeli zastosowanie ma również dyrektywa 2007/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego*, przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)-g), pkt. 3 lit. a) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 36, 37, 41 i 42 tej dyrektywy.

*Dz.U. L ...”;

2) Skreśla się art. 8.

* Dz.U.: proszę wpisać numer, datę i odniesienie do publikacji niniejszej dyrektywy.

Artykuł 91

Zmiany dyrektywy 2005/60/WE

W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Art. 3 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:
 - „a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2-12 i pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut (*bureaux de change*)”;

2) Art. 15 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium instytucjom kredytowym i finansowym określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono znajdującym się na jego terytorium instytucjom i osobom określonym w art. 2 ust. 1 na uznawanie i przyjmowanie, zgodnie z art. 14, rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność kantorową i instytucji płatniczych zdefiniowanych w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2007/.../WE+ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego*, które głównie świadczą usługi płatnicze wymienione w pkt 6 załącznika do tej dyrektywy, w tym osób fizycznych i prawnych, wobec których zastosowano wyłączenie na mocy art. 26 tej dyrektywy, i spełniających wymogi określone w art. 16 i 18 niniejszej dyrektywy, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.

⁺ Dz.U.: proszę wpisać numer, datę i odniesienie do publikacji niniejszej dyrektywy.

2. W przypadkach, gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium podmiotom prowadzącym działalność kantorową, o których mowa w art. 3 pkt 2 lit. a), i instytucjom płatniczym zdefiniowanym w art. 4 pkt 4 dyrektywy 2007/.../WE⁺, które głównie świadczą usługi płatnicze wymienione w pkt 6 załącznika do tej dyrektywy, na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję tej samej kategorii w innym państwie członkowskim, która spełnia wymogi określone w art. 16 i 18 niniejszej dyrektywy, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.

-
- Dz.U. L ...”;

- 3) W art. 36 ust. 1 skreśla się zdanie drugie.

⁺ Dz.U.: proszę wpisać numer niniejszej dyrektywy.

Artykuł 92
Zmiany dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) „Usługi płatnicze” zgodnie z definicją w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/.../WE⁺ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego*.

* Dz.U. L”;

2) Pkt 5 otrzymuje brzmienie:

”5) Wydawanie innych środków płatności i administrowanie nimi (np. czeków podróżnych i czeków bankierskich), o ile działalność ta nie jest objęta pkt 4.”.

Artykuł 93

Uchylenie

Uchyla się dyrektywę 97/5/WE ze skutkiem od dnia 1 listopada 2009 r.

* Dz.U.: proszę wpisać numer, datę i odniesienie do publikacji niniejszej dyrektywy.

Artykuł 94
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przed dniem 1 listopada 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 95
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 96
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

USŁUGI PŁATNICZE

(ART. 4 UST. 3)

- 1) Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 2) Usługi umożliwiające wypłaty gotówkowe z rachunku płatniczego oraz działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 3) Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:
 - realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu;
 - realizacja przelewów bankowych, w tym stałych zleceń.

- 4) Wykonywanie transakcji płatniczych, jeśli środki mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:
- realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu;
 - realizacja przelewów bankowych, w tym stałych zleceń.
- 5) Wydawanie lub nabywanie instrumentów płatniczych.
- 6) Usługi przekazów pieniężnych.
- 7) Wykonywanie transakcji płatniczych, w ramach których zgoda płatnika na wykonanie transakcji płatniczej udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest operatorowi systemu telekomunikacyjnego, informatycznego lub operatorowi sieci, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem usługi płatniczej a dostawcą towarów i usług.
-